

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

3/ 2017 / ročník XXVII / 25 Kč

Jiřina Prekopová

Mistr roste na svých chybách

10 Člověk odmítnul vše tajemné

14 Svět, kde mámy vyšly z módy

12 Archivář biskupství není orákulum

16 Vít Tajovský – opat z Údolí štěstí

Světový den nemocných

Biskupská návštěva ve Fakultní nemocnici v Hradci králové

Podrobnosti k biskupské návštěvě ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové najdete v článku na straně 30.

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Prostě, zažít lásku!
Jiřina Prekopová
- 9 **postní období**
Obraťte se správným směrem...
- 10 **postní období**
Člověk odmítnul všechno tajemné
- 12 **za biskupskou fortnou**
Nejsem vševědoucí orákulum
- 14 **rodina**
Svět, kde mámy vyšly z módy
- 15 **na kus řeči s mladými**
Víra a já
- 16 **osobnosti diecéze**
Opat z údolí štěstí
- 19 **jak to vidím já**
Zamyšlení nad krásou Božího stvoření...
- 20 **lidé mezi námi**
Svatý František učí lidi být skutečně svobodní
- 24 **IKD – informace**
královéhradecké diecéze
- 32 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 422, e-mail: adalbert@bihk.cz.

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Garamon s. r. o.
Hradec Králové.

Cena: 25 Kč.
Roční předplatné: 275 Kč. Bank. spojení: Raiffeisenbank, a. s., Hradec Králové, č. ú. 1016004393/5500, var. symbol 551, spec. symbolem je evidenční číslo čtenáře (viz adresní štítek).

Slovo úvodem

Prožíváme svatopostní dobu. Je to čas milosti spojený s výzvou k obrácení a změně života. Prožili jsme svatý půst už mnohokrát a vždycky je to doba užitečná pro naše posvěcení a naše pokání, které máme konat, přispívá k obnově Církve a světa. Církev vždycky povzbuzovala věřící k tomu, aby čtyřicetidenní půst prožívali v duchu kajičnosti, smíření a zvláštní pozornosti k tomu, co nám Bůh sděluje.

K tradičním bohoslužbám svatopostní doby patří pobožnost Křížové cesty. Neměli bychom na tento projev úcty a lásky k trpícímu Kristu zapomínat. Rád vzpomínám, jak jsem jako ministrant chodil na pobožnost Křížové cesty. Měl jsem možnost, už jako dítě, prožívat atmosféru modlitby mnoha věřících, kteří v jednotlivých zastaveních Křížové cesty nejen nahlíželi do tajemství Kristova utrpení, ale s vírou a pokorně do něj vkládali svoje těžkosti, náročnosti života a své osobní kříže. Tak rostla i moje víra a poznával jsem, že být křesťanem znamená prožívat svůj život v blízkosti toho, který za nás umřel na kříži, abychom mohli žít ve svobodě Božích dětí a jednou s oslaveným Kristem i věčně. Kristova křížová cesta nekončí na Kalvárii. Má své vyvrcholení v Ježíšově vzkříšení. Dá se říci, že už tady na světě do všech trampot a bolestí, které lidstvo prožívá, prozařuje Kristův kříž, ovoce lásky, která „dává a nepočítá“ a která se obětuje za spásu světa.

Také nás kněží učili prožívat postní dobu v duchu křesťanské askeze. Znamená to, že člověk nemusí všechno vidět, slyšet a všechno mít. Odříci si něco je projev lásky a je to i mužné a pravdivé vyjádření toho, že to se svým křesťanstvím myslím vážně.

Když šel Ježíš s křížem na ramenou Jeruzalémskými ulicemi na Golgotu, měl před svými očima celé lidstvo i život každého z nás. Jeho utrpení a smrt byly potvrzením jeho lásky k světu i člověku.

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele“ (J 15,13) Život nám připravuje mnoho příležitostí k projevům askeze, pokání, odříkání a obrácení. Blahoslavený papež Pavel VI. říkal, že nejlepší půst je půst od hříchu. Zápas s mravním zlem je náročný. Potřebujeme k němu právě sílu Ježíšovy milosrdné lásky, která nás velikonočními událostmi připravila pro plnost života ve slávě nebe. Postní doba nekončí na Velký pátek, ale má své završení ve velikonočním aleluja. Kristus vstal z mrtvých, radujme se!

Přeji vám, milí přátelé, požehnaný čas svatého postu a k tomu vám i žehnám

Prostě, zažít lásku!

Když před deseti lety **Jiřina Prekopová** poprvé přednášela na Univerzitě Hradec Králové, pod impozantním schodištěm se téměř ztrácela. O terapii pevným objetím slyšeli tenkrát mnozí poprvé. Láska je její celoživotní téma, uvažuje o ní v mnoha souvislostech. Bezpodmínečná láska, ten přívlastek je velmi důležitý, je podle ní základním stavebním kamenem našeho vztahu sama k sobě a k ostatním.

” Zatímco mnozí litují, že sváteční atmosféra Vánoc se s blížícím se jarem začíná z našeho života vytrácet, vy říkáte, že advent a Vánoce prožíváte celý rok.

Těch několik prosincových týdnů je ve znamení očekávání příchodu Vykupitele. Starám se, abychom tu lásku vykoupili. Jsem pořád v očekávání míru, štěstí a lásky v rodinách, pracuji s nimi, aby se lidé v nich smířili a obnovili lásku. Pro mě jsou tedy Vánoce celý rok, jenom s tím rozdílem, že nepeču cukroví. Jako mladá, než jsem převzala úkol křísit vědomí lidí pro potřebu lásky, jsem pekla moc ráda. A pak v době temna, kdy jsem nemohla přednášet a psát knížky, to jsem zase hodně pekla – dorty zdobené figurkami z mandlového těsta, dvacet druhů cukroví, všechno vonělo vanilkou, zázvorem, anýzem, hřebíčkem a skořicí. I svetry s norskými vzory jsem pletla pod stromček.

” Jak jsme na tom s láskou, kolik jí ještě mezi lidmi zbývá?

Mezi námi je jí čím dál méně, to je velmi smutné. Rodiny se rozpadají, děti jsou neklidné, smutné až depresivní nebo agresivní, nemají rády maminku, když nadává na tatínka a opačně. Nemají rády rodiče, když si před nimi nadávají nebo se perou. Jsou infikované zlem, smutkem a beznadějí. Jak z toho ven, když tatínek odešel a už se zpátky nepřistěhuje? Ty děti jsou chudáci. Vidím to tady i v Německu,

tam je to ještě horší. Češi jsou, bohudík, ještě trochu pozadu.

” Čím to je?

S potřebou být milováno přijde dítě na svět. Nebýt samo, zůstat po porodu u maminky. Dostat od ní lásku a to zrcadlení, jak maminka napodobuje každý hlasový projev dítěte, jeho mimiku, konejšení, hlazení, pusinkování, s tou potřebou přijde na svět každé dítě. A když to nedostane, pláče, křičí, protože má potřebu bezpodmínečné lásky. I když brečí, i když bije bráchu, potřebuje vědět, že je milováno, přestože je takové. Hranice, za které nelze jít, musí samozřejmě existovat.

” My jsme se naučili dovolit si lásku sami k sobě jenom pod jistými podmínkami. Zpravidla jsme nedostali bezpodmínečnou lásku.

Láska není odměnou za něco, je základní potřebou. A na svět s ní přijde každé dítě – u Eskymáků, v Africe nebo v naší zemi. Vědecky není doložitelná, v odborných statích se o ní téměř nepíše. Co je láska, nevědí vědci, teologové, filozofové. Láska prostě je, láska je láska. A obnovit

se dá jenom tělesným dotykem. A vyplákním se!

” P. František Lukeš mívá na svých novoročenkách motto „Přibude-li na světě díky našemu úsilí alespoň trochu lásky, nežijeme marně.“

To mě zasahuje přímo do srdce. Jestli jsem u někoho jenom zrníčko lásky zasaдила, nebo se upravil vztah dítěte k matce nebo třeba vztah manželů, tak kvůli tomu stálo za to žít. Ona ta láska vypadá jako přepych, který si nemůže každý dovolit. Těch důvodů je víc, ale hlavní je ten, že svět se stal tak technický, že člověk člověka nepotřebuje. On může přežít sám ve svých čtyřech zdech. Co potřebuje, si může objednat přes internet, nemusí jít dokonce ani do obchodního střediska, aby tam stál frontu u pokladny a rozčiloval se. Má svoje čtyři stěny, svůj počítač, svoji ledničku zásobenou jídlem, svoje bankovní konto, všechno obhospodařuje anonymně a nikoho dalšího nepotřebuje. A k tomu ještě všechny ty ideologické vlivy. Třeba rok 1968, v západním světě trochu jiný než tady. Tam šlo o to JÁ, teď a dnes, já mám právo, já mám potřebu. A zapomnělo se na to TY. A láska se šíří jenom mezi Já a Ty. Láska teče, proudí. Vzpomeňte na Hérakleita z Efesu. *Panta rhei* – vše plyne. Každá energie teče, i elektrický proud. I láska musí téct. Musí se rozlévat, nesmí zůstat stát, stagnovat a ztrácet se. Je jako řeka, čím dál větší. Přichází nová a nová voda z přítoků.

I řeka jde od pramene k ústí do moře. Taky má hranice. Já a Ty, pravý a levý břeh. To samé láska potřebuje, ne jen jeden břeh. Když má řeka jenom jeden břeh, tak je nebezpečná.

77 Vraťte lásku do našich životů, vraťte tam člověčenství, říkáte svým posluchačům.

Protože člověk je člověkem podle toho, jak zachází s lidmi. Člověk není víc člověkem tím, že má lepší počítač nebo auto, co si může koupit, jak často jezdí do ciziny, nebo jak je mladý. Nejdůležitější je, jak vychází s lidmi. Zní to prostě, ale ono to opravdu velmi jednoduché je. My jsme ovšem tu jednoduchost překryli ideologiemi, pochybami, přepsychoterapeutizovali jsme to. K tomu přičtíme špatnou výchovu, kterou jsme dostali, když jsme byli nuceni podávat výkony. Můžeš se mít rád, jenom když máš samé jedničky, jenom když máš úspěch, neděláš chyby. My jsme se naučili mít lásku sami k sobě a dovolit si lásku sami k sobě jenom pod jistými podmínkami. Zpravidla jsme nedostali bezpodmínečnou lásku. Náš svět je namnoze odcizený, zlý a egoistický. Ale bez milujícího člověka, bez tepla milující náruče to nejde. Nejde jen o lásku milostnou. Bezvýhradná láska musí být hlavně mezi nejbližšími lidmi, nejbližšími bližními. Jak se píše v Písmě svatém

„Miluj svého bližního jako sám sebe!“ Úplně nejbližší člověk jsem já sám. Manželé jsou si nejbližší, ti by se měli opravdu bezvýhradně milovat. To požaduje nejen křesťanská církev, ale všechna světová náboženství. I při civilních sňatcích snoubenci slibují, že spolu vydrží nejen v dobách dobrých, ale i v těch zlých. To pro ty vlastnosti mezi bližními, které nejsou jenom obdivuhodné a milováníhodné. Přesto mluvím pořád o lásce. Celý svůj život jsem jí zasvětila, a čím jsem starší, tím vědoměji toužím lásku oživovat a rozšiřovat. Protože nám lásky v technokratickém, komerčním světě čím dál víc ubývá. K lásce nepatří jenom přitažlivost a erotika, ale i vůle. Člověk si musí říct, já tě chci milovat, i když teď tě milovat nemůžu. Ale patříš ke mně, jsi můj nejbližší, já tu vůli vyvinu, abych tu lásku ještě našel a obnovil. A to je těžké.

77 Byla některá z vašich životních zkušeností, pro vaši kariéru, fatální?

Nad tím jsem ještě nikdy neuvažovala, protože událostí a zkušeností, které můj život nasměrovaly, bylo více. Předně to byl určitě komunistický zákaz, díky kterému jsem nemohla dostudovat. Samozřejmě, pokud bych jim podepsala spolupráci, diplom bych dostala. Raději jsem však šla pracovat do zemědělského družstva. V tu dobu jsem také pochopila, že lidský život

má i duchovní rozměr a že musím jít s poznáním do hloubky. Netušila jsem jak, jen jsem vnímala, že můj odpor ke komunistickému režimu je v pořádku a že si musím vystavět žebříček hodnot.

77 Z jakých rodinných podmínek jste vyšla?

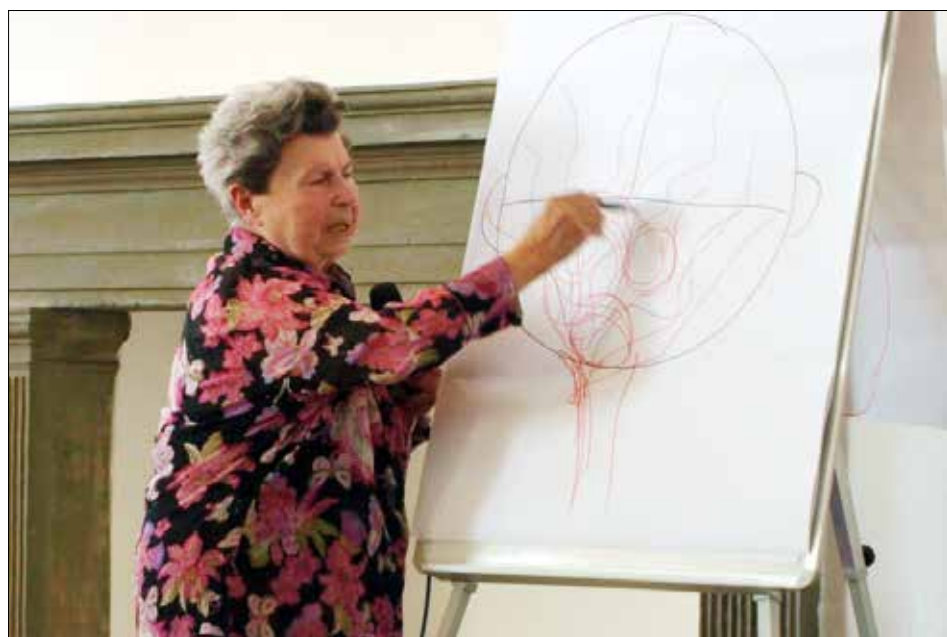
Můj otec měl stavební firmu, ale na začátku války zbankrotoval, když se na burze změnily ceny stavebnin. Rodiče to velmi těžce nesli a málem to skončilo jejich sebevraždou. Maminka měla zemědělské kořeny a byla to velmi zbožná žena. Já jsem velmi vděčná za svoji praktickou mystiku. Dali mně výchovu na základě desatera. Ale musím se přiznat, že jsem dovedla lhát, jako když tiskne! Jednu věc si nesu jako vzor a osobní zkušenost po celý svůj život. Mým rodičům vydrželo manželství po celý jejich život, a to přesto, že jejich vzájemná láska dávno vyprchala. Oba byli velmi rozdílní. Kamenem úrazu byl pak vztah k penězům. Pro otce nic neznamenal, ale matka k nim měla vřelý vztah. Díky otci však vím, že peníze jsou sice k životu potřeba, ale jejich hromadění nepřináší štěstí. Díky bankrotu otce jsem začala peníze nenávidět, na rozdíl od mé sestry. Peníze byly kamenem úrazu manželství mých rodičů.

77 Co se vám vybaví při slovu rodina?

Především fakt, že vznikají nové generace lidstva.

77 Ale právě tato zkušenost – mít vlastní rodinu, děti, vám byla upřena. Přesto se celý život rodinou a dětmi zabýváte. Nechybí vám ve vaší praxi osobní poznání?

Chybí. Na druhou stranu jsem se mohla objektivně vcítit do rodičů i dětí, mohla jsem se na ně dívat růžovými brýlemi. Mohla jsem si v klidu zmapovat různé situace a problémy. Nebyla jsem zatížená výchovou vlastních dětí. Objektivní pohled jsem získávala právě tím odstupem, že jsem sama mateřství neprožila. Ale z pohledu ryze ženského, jsem strašně toužila po dětech, chtěla jsem jich mít třeba deset.

◀ Při přednášce v Novém Adalbertinu v Hradci Králové

?? Váš manžel pracoval v uranových dolech. Mužům, kteří v nich dobývali uran, se rodily nemocné děti. Proto měl váš manžel vždy radost, když jste o vaše počaté dítě přišla, na rozdíl od vás, která jste byla nešťastná. Pro mě nepředstavitelná rozpolcenost manželství.

Ano. Já bych byla s láskou přijala i postižené dítě. Můj manžel již nežije, ale přesto mně po něm něco z něho zůstalo. Když o mně odvysílala Česká televize pořad 13. komnata, přihlásil se ke mně nemanželský syn mého muže. Pro mě je to velká radost na sklonku mého života.

?? Zmínila jste zdravotně postižené děti. Lze vaše zkušenosti s „Pevným objetím“ používat ve vztahu i s těmito dětmi?

Jistě. Praxe je trochu odlišná, ale láska musí být stejná, ne-li větší. Postižené děti totiž nemají problém se nechat obejmout, naopak, ony po tom touží.

?? Většina lidí prožívá vzhledem ke své původní rodině jistou nedomilovanost. Je možné zpětně dohnat v životě člověka promarněné chvíle? Doobejmout, domazlit, domilovat?

Myslím, že ano. Jestli stoprocentně, tak to si nejsem jistá. Ale rozhodně je dobré se o to pokusit. Moje kolegyně psychiatricka, když pochopila podstatu mých sdělení, naučila svoji devadesátiletou matku mazlit se. Tato stará žena nikdy, jako dítě, nepoznala vroucí mateřskou lásku. Byla dcerou panské služky ve Vídni. Proto se neuměla mazlit ani se svými dětmi. Ale stal se velký zázrak, a ona – v té době již upoutaná na lůžko – objevila, co je láska a jak se vyjadřuje dotykem. Ty dvě ženy si začaly vyměňovat hlazením tělesný kontakt, až se ho nemohly v důsledku obě nabažít.

?? Pracujete především s velkými a malými emocemi.

Velké emoce dokážou člověka strhnout. Negativní mohou dohnat člověka až k vraždě. Pozitivní však přivedou muže či

(Jiřina Prekopová na Akademických týdnech v Novém Městě nad Metují, 2015)

ženu k velké lásce. Za každých okolností je nutné hlídat správnou míru adrenalinu, abychom neupadli do extrému. Člověk musí zvládat své vnitřní bouře, ať již je jejich příčinou cokoli. K tomu jsou puzeni všichni živí tvorové, protože mají v těle stejné hormony jako lidé. Člověk má však výhodu, že k tomu může používat svoji mimiku, výraz, obličej. Ukázat třeba svoji bolest, zpracovávat ji tak dlouho, až se promění v lásku.

?? To zní přímo mysticky...

Je to kámen úrazu pro kritiky mé celoživotní práce. Nechápu onu možnou proměnu.

?? Mohou se rodičovství naučit i lidé, kteří nezažili žádný vzor ve svém dětství?

Tito lidé jsou jistým způsobem znevýhodnění, ale během mé praxe jsem pochopila, že téměř každému člověku byl

přírodou dán do vínku určitý způsob chování, které je k dobrému rodičovství potřeba. Některé vzory jednání máme zkrátka dispozičně dané v genech. Je to přírodní řád, kdy se samice nebo samec musí postarat o mládě, protože jinak zahyne. Bezesporu je ideální, když všechna mláďata, včetně lidských, odkoukají a prožijí praxi rodičovské péče na sobě. Člověku ale nemusí bezpodmínečně předávat lásku rodič. Stačí k tomu i láskyplný pedagog. Prostě, zažít lásku! S tím samozřejmě souvisí i vzory pro řešení konfliktů v partnerských a rodičovských vztazích. Zde je opravdu důležité mít zkušenosti z rodiny, protože se jinde těžko hledají. Důkazem jsou manželství dětí z nefungujících, rozpadlých rodin, nebo vztahy dětí z dětských domovů.

?? Co vás na dětech dojírá?

Jejich láska. Dítě chce být milováno a chce milovat. Pokud se mu toho dostane, je šťastné.

Proč jsou některé děti zlé?

Protože jsou pokažené vlastní rodinou. Pokud si nechají rodiče už malým dítětem poroučet, velmi brzy pochopí, že má nadvládu a stane se z něho malý tyran!

Vaše jméno je spojeno s metodou tzv. pevného objetí. Máte mnoho příznivců i odpůrců. Stalo se Vám někdy, že Vaše praxe selhala?

Ano. V případech, kdy jsem moje pacienty přecenila a myslela si, že moji pevné objetí zvládnou. V mé metodě nejde o žádné fyzické násilí. Člověk člověka obejmeme. Pevně, ne jen tak lehounce, aby se neřeklo. Úspěch mé práce předpokládá od mých klientů vnitřní přijetí této metody. Pokud se s ní člověk neztotožní a neotevře se jí, nemám šanci. Proto se snažím lidi, kteří mě žádají o pomoc, vždy perfektně připravit.

Ve své práci kladete velký důraz na polaritu.

Polarita je základ každého vztahu, jde o polaritu mezi mužem a ženou, poněvadž muž a žena jsou zcela rozdílné bytosti. Je to podobné jako polarita mezi ano a ne, mezi dobrem a zlem. Vždy jde o proměnu hněvu do lásky.

Předpokládám tedy, že aby vznikl nový život, musí být polaritě mezi mužem a ženou učiněno za dost. Souhlasíte s tím, aby pokud se nedaří ženě otěhotnět, přišla ke slovu technická pomoc?

Nesouhlasím s těhotenstvím za přispění anonymního dárce spermatu. Kdo myslí na to, jak bude jednou dítěti, až se to dozví...? Pokud jde však o pomoc za přítomnosti a přispění celého páru, proti tomu rozhodně nic nemám. Vždyť lidstvo dostalo nívó techniky, aby ji maximálně využilo pro dobro lidské společnosti.

Jsou všechny národy stejně vychovatelné, platí u všech podobné principy?

Existují jisté životní zákony, které drží všechno lidstvo pohromadě. Základem

◀ Při rozhovoru v Českém rozhlase

je však prvotní vytvoření vztahu s matkou hned po narození. Ještě donedávna na tom byly děti u národů žijících divoce třeba v pralese lépe, než novorozeňata v nejvyspělejší společnosti, která však byla matkám nošena jen na kojení a po ostatní čas byla od nich izolována a psychicky deprivována. Bohu díky, že tento způsob je dnes již na ústupu. Současné moderní matky by měly přijmout některé zkušenosti „primitivních“ matek, jejichž děti jsou nevýslovně šťastné, protože jsou s matkami neustále. S tím souvisí i přirozený porod, který se velmi liší od našeho technického. Je skvělé, že už se dostává do praxe v nemocnicích pro dítě a matku zásadní moment, kdy je rodičce na břicho položeno její dítě s ještě nepřestřižnutou pupeční šňůrou. Nenahraditelná chvíle.

Co třeba Hitler a Breivik? Možná, že kdyby zažili pevné objetí, nebyli by z nich zlí lidé.

To je těžká věc. Tady se dotýkáme určitého tajemství. Kdo ví, jestli to co způsobili, nemělo lidstvo někam posunout. Jsou to složité historické propletenice. Každopádně ve výchově obou mužů najdeme společné aspekty, minimálně absenci mužského prvku a určitou osamělost.

Vzpomenete si, kdy vás někdo naposledy pevně objal?

Já jsem objímána stále. To pevné objetí, které učím, sama již nepotřebuji. Jako dítě jsem jej potřebovala často. Zásadní pevné objetí jsem prožila se svým manželem, díky němuž celý život o tomto fenoménu učím.

Co je tedy vaše pevné objetí?

Rozhodně zde nejde o to dát najevo svoji fyzickou převahu. Rovněž tak u něho nesmí dojít k vykořisťování. To všechno je špatně a proti mé filosofii. Pevné objetí v mém podání jde o proměnu nenávisti v lásku. Všichni moji odpůrci se dívají na moji práci ze špatného úhlu a já si vždy říkám, jak moc by oni sami potřebovali zažít pravé pevné objetí. Byla bych ráda, kdyby ke mně se svými partnery přišli a prožili se mnou jejich uzdravení. Vlastní zkušenost otevírá oči.

Přes průsery ke hvězdám! Vaše životní motto?

Když udělám chybu, snažím se jí příště vyvarovat a tím lidsky i profesně rostu. K této základní lidské zkušenosti jsem přišla před mnoha lety, když mně na dálnici došla nafta v autě. Tak toto se mně již nikdy v životě nestane! Banalita, která mě posunula strašně moc vpřed. Každý mistr roste na svých chybách!

Eva Zálesáková, Pavel J. Sršeň

Obrátte se správným směrem

Pár slov – nejen nám, kněžím

Nadpis by se hodil pro ty, kdo se modlí věrně směrem k Mekce v Saúdské Arábii. Ne, není to skrytá reklama pro islám v době evropských obav před – většinou muslimskými – imigranty. Zároveň si jistě uvědomujeme, kolikrát jsme my sami sobě i druhým připomínali nutnost obrácení – zvláště v postní době – tedy odvrátit se od hříchů a přimknout se k Bohu...

Ano, to platí, ale přece jen neuškodí k tomu připomenout jednu důležitou věc. Začnu od svého dětství: po delším přemýšlení mi vytanuly na mysli vzpomínky, na které nejsem zrovna hrdý – setkání s jedním spolužákem, kterému jsem se neuměl adekvátně bránit, jedna vcelku nevinná kolektivní klukovina, k níž jsem se nepřiznal (alespoň ne hned), nešikovnost v pracovním vyučování, kde jsem se „skromně“ nepřihlásil ke svému pokračování dílu, vyznání víry před spolužáckou, které jsem tak trochu hodil „do autu“, situace, kdy jsem mohl a měl

pomoci kolegovi na vojně a neudělal jsem to... Mohl bych pokračovat dál.

Přitom v našem životě nás neurčují velké činy, ale každodenní zdánlivé drobnosti. „Kousek po kousku, jako v Rakousku“ říkával na našich exerciciích P. Benedikt Holota. To platí o malých ústupcích a chybách, které potom dohromady formují rozhodování v důležitých věcech.

Bohu díky, při svém přemítání jsem si vzpomněl také na situaci, kdy jsme za totality se spolužáckou z gymnázia tajně chodili o brigádě na mši sv. (byla to její zásluha), nebo situaci, kdy jsem mohl z vojny jet na Vánoce domů, ale nedostal jsem opuštěk jen proto, že jsem odmítl v jedné věci lhát nebo situaci, kdy jsem se nakonec dokázal vzepřít něčemu, s čím jsem bytostně nesouhlasil.

I to mne ovlivnilo a teď jde o to, co u mne převládne: pomalé, nenápadné krůčky ke

kompromisu a polovičatosti nebo k pravdivému, pokornému a pevnému postoji vůči Bohu i lidem? V tom tkví ono obrácení správným směrem – být citlivým k zdánlivě malým věcem a v nich být věrným.

A kde k tomu najdeme sílu? To jistě víme, nicméně připomínám, co píše P. Jan Rybář v knize fejetonů „Musíš výš“: „*Dvě třetiny nacistických pohlavářů, uvězněných po válce v Norimberku, pokleklo na kolena a odprošovalo národy za zlo, které zavinili. Dostali totiž do vězeňské cely malou knížku: Nový zákon*“.

Lepší povzbuzení, než Kristovu radostnou zvěst, nenajdeme. A když mohli oni v tak těžké věci, proč bychom nemohli i my v našem běžném každodenním rozhodování?

Požehnaný půst přeje

o. Jan Linhart)
spirituál kněží HK diecéze

(Knihy Jiřiny Prekopové z nakladatelství Portál

Nakladatelství Portál, Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00 Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz, FB: [nakladatelstvi.portal](https://www.facebook.com/nakladatelstvi.portal)

Malý tyran

Nejen o příčinách a léčbě dětské panovačnosti, ale o skutečných výchovných potřebách malých dětí. Stále více rodičů je bezradných. Ačkoliv při výchově chtěli dělat všechno dobře, zdá se jim, že se jejich děti vyvíjejí v malé tyrany. *Brož., 160 str., 177 Kč.*

I rodiče by měli dělat chyby

Jeden z nedostatků moderní výchovy vidí v neschopnosti rodičů stanovit dětem pravidla a vést je k sebereflexi. Přísně vychovaní rodiče dnes často odmítají jakékoli tresty a pravidla

a zároveň se tak při výchově dopouštějí chyb. Rodiče však mají právo na to, aby chybovali. *Brož., 112 str., 150 Kč.*

Pevné objetí

Terapie pevným objetím má svou vypracovanou metodiku. V pevném objetí je třeba vyjádřit a konfrontovat vzájemné city, a to nejprve ty negativní (vzájemné výhrady). *Brož., 200 str., 258 Kč.*

Neklidné dítě

Kniha vysvětluje příčiny hyperaktivity vrozené i získané, přináší poznatky z oblasti neurofyzologie i sociologie

a seznamuje s možnostmi terapie. Nabízí podporu a rady rodičům neklidných dětí a doporučení pedagogům. *Brož., 160 str., 212 Kč.*

Prvorozené dítě

Pořadí, ve kterém se děti rodí, významně ovlivňuje rozvoj jejich osobnosti. Zvláště to platí o prvorozených – pokud se narodí další sourozenci, musí se rozdělit se o přízeň a lásku rodičů. Pro mnoho z nich je to velmi bolestná zkušenost, která někdy negativně ovlivní jejich psychiku. *Brož., 160 str., 203 Kč.*

Člověk odmítnul všechno tajemné

Popeleční středou jsme vstoupili do čtyřicetidenního **postního období**, jehož smyslem je duchovní očista člověka. Už od konce 11. století se v tento den uděluje popelem znamení kříže na čelo. Přijetí popelce je znamením kajícího převzatým z biblické tradice a uchovávaným v církvi do dnešní doby. Symbolicky se tak naznačuje stav hříšného člověka, který vyznává před Bohem svůj hřích, vyjadřuje vůli vnitřně se obrátit a je veden nadějí, že mu Bůh odpustí. Popeleční středa a Velký pátek jsou v katolické církvi jedinými dny přísného půstu. Ví ale člověk na počátku 21. století, proč držet půst? Není to jenom relikv minulosti?

Dnes je postu potřeba více než dřív, protože jsme doslova zahlceni množstvím dojmů, které si nás chtějí zcela osedlat a nedovolit samostatné myšlení. Vezměme si třeba vliv médií, zvláště televize, která se svým téměř nepřeborným množstvím programů různé, spíše nižší hodnoty přichází do každé domácnosti, a není před ní chráněna ani pověstná chaloupka na samotě u lesa. Jdeme-li večer po sídlišti, téměř v polovině oken září někdy dlouho do noci namodralé světlo obrazovky. A když k tomu přidáme honbu za konzumem, lacinou zábavou a pohodlím, dostáváme smutný obraz světa propadlého hodnotám pouze materiálním. V tomto světě se snažíme žít jako křesťané, a to nás stojí daleko víc úsilí než naše předky, hlavně proto, abychom nepodlehli lákání pohodlné, široké cesty. Život přece prožíváme jen jednou, když jsme povoláni žít v určité době a prožíváme čas, jehož délku nemůžeme v žádném případě nijak ovlivnit. V tomto čase má každá chvíle svou hodnotu, neboť každý okamžik je svou podstatou neopakovatelným darem, kdy máme hledat nejprve Boží království a žít podle jeho pravidel v důvěře, že všechno ostatní nám bude přidáno.

Půst je čas určitého odříkání, kterého bychom se neměli bát. Řecké slovo askeze vyjadřovalo původně různá tělesná cvičení, kterých bylo třeba k soubojům a k běhům o závod. Křesťanství přeneslo tento výraz na duchovní život a označuje jím vytrvalou snahu o vítězství nad překážkami spásy a o vlastní sebezdokonalení, důležité zvláště v době přípravy na oslavu Kristova vítězství nad hříchem a smrtí, tedy na Velikonoce.

” Berme půst a postní období jako určitou výzvu k nápravě života ve věcech, v nichž jsme slabí a šli jsme pohodlnou cestou.

I Písmo vyzývá k odložení skutků temnoty, k překonání starých návyků a jejich skutků, abychom byli proniknuti světlem rozumu a víry. Cesta za dokonalostí prochází nutně křížem. Bez odříkání a bez duchovního boje bychom nedosáhli

ničeho. Duchovní pokrok, ať jsme mladí nebo staří, vyžaduje vhodnou míru askeze, abychom postupně dosáhli Pánem slíbeného vnitřního pokoje a překonali vlastní slabosti. Církevní otec Řehoř z Nyssy to vidí takto: „*Kdo stoupá, nikdy nepřestává znovu začínat a nikdy s těmi začátky neskončí.*“

Naši předkové měli do jisté míry život jednodušší, i když pro některé lidi těžší. Ať ve městě nebo na vsi bylo málo podnětů, které by odváděly od práce a od ustáleného okruhu životních zvyků. Lidé pracovali v omezeném prostoru, řemeslníci v dílně, zemědělci na poli, hospodyně doma. Večer se leckde sousedsky povídalo, co kdo viděl a slyšel, novinek bylo málo, a tak se hodně vzpomínalo na zašlé časy, a ojedinelí písmáci měli příležitost tu a tam něco odcitovat z kronik. Z dnešního pohledu byla tato idyla narušovaná křty, svatbami a pohřby, a ovšem také zkazkami vandrovních tovaryšů, kteří za trochu jídla a pití bavili sousedské sejití celý večer. Církevní slavnosti se svou okázalostí byly tedy velmi vítané. Lidé si během postu odříkali maso, ryby, vejce a mléčné výrobky, a jedli jen jednou denně.

Postní odříkání ale neznamená záporný postoj k životu nebo odvrát od světa, naopak: vnitřně nás osvobozuje. Mistři všech světových náboženství tvrdí, že náš život je tím kvalitnější, čím víc se člověku podaří opustit své malé „já“. V Janově evangeliu přece čteme: Kdo má svůj život rád, ztratí ho, kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Slovo nenávidět vyjadřuje snahu o překonání všeho nízkého, co je v přímém protikladu k Desateru a co odvádí od života v pravdě. Určitý druh skromnosti a střidmosti není na škodu; působí, že jsme klidnější a jednoduchý životní styl osvobozuje od nejrůznějších závislostí a tím automaticky roste naše vnitřní svoboda. Jde tedy o to vstoupit do správného vlaku a jet správným směrem. Naopak každé připoutání k požitkům světa bere člověku svobodu. Církev to dobře ví, když nás vede k postnímu odříkání. Lišíme se tím od svého okolí, ale za trochu askeze dostáváme daleko víc.

Rád bych poukázal na potřebu vnějšího a vnitřního ticha, neboť žijeme v hlučné době, která utíká před ztišením a naplňuje svět hlukem, ať jsme kdekoli. A lidé se tomu rádi poddávají, aby utekli před problémy a starostmi, nemuseli myslet na nic podstatného a nechali se bavit. Nenechávají Bohu čas, aby k nim mohl promluvit. Ale my přece toužíme slyšet hlas svého Pána zvláště v době, kdy chceme uvažovat o jeho bolestné cestě směřující k naší záchraně, která vyústila do jeho slavného vzkříšení. Soustředit se vyžaduje určité ztišení, jinak bychom zůstávali na povrchu a nevstoupili do hloubky a smyslu. Tento boj o ztišení nás ovšem čeká každý den. Pomysleme na Ježíšovu tichou přítomnost ve svatostánku a při eucharistické oběti: přichází k nám v tichosti ve způsobech chleba a vína, a snažíme se ho přijmout v plné soustředěnosti.

Berme půst a postní období jako určitou výzvu k nápravě života v ohledech, které nám připomíná naše probuzené svědomí ve věcech, v nichž jsme slabí a šli jsme pohodlnou cestou. Apoštol Pavel napomíná Korintány, aby využili přítomného okamžiku, pro který užívá řeckého názvu kairos. Nejen Pavel, ale celé Písmo má na

každé stránce podobné výzvy, a tak bychom se mu v postní době měli více věnovat. Vždyť neznat Písmo znamená neznat Krista, napsal jeden z největších učenců v církvi Jeroným. Je nanejvýš dobré prožívat postní dobu s Božím slovem, plným života a síly. Události v něm vyprávěné nás povedou ke správnému uvažování a jednání, a ušetří nás mnohých omylů. Tato četba by měla být provázena modlitbou, aby se stala rozhovorem s Bohem. Doporučuje se text si vícekrát pomalu přečíst a pak o něm uvažovat. Nemusíme si zapamatovat úplně všechno, ale jen to, co se pro nás hodí.

Modlitba se nedá ničím nahradit, je proto dobré vyhradit si pro ni v denním často nabitém programu určitý čas, třeba krátký, a během dne se k její základní myšlence v duchu vrátit. V otázce postu se nám dnes nabízí metoda velmi užitečná a prospěšná, když se mluví o tzv. ekologickém postu: nepoužívat tak často automobil a vyhledat veřejnou dopravu. A dokonce místo použití autobusu nebo metra jít jednu stanici pěšky. Neděláme to z úsporných důvodů, ale jde o osvědčenou postní metodu. Když někde jdeme, nemusíme jít hlučnou ulicí přeplněnou reklamami všeho druhu, ale použijme tichou uličku, kde je méně hluku a více možností k zamyšlení nad Boží dobrotou, která nás všude provází. Můžeme se tak osvobodit od vnějších i vnitřních rušivých vlivů. A do třetice pomáhejme potřebným, nejen vhodit korunu do nastavené dlaně, ale třeba poradit, převést přes ulici, donést oběd nebo večeři, ošetřit nemocného.

Moderní člověk si nedostatek vlastní hloubky vynahrazuje přehnanou aktivitou. Protože odmítl všechno tajemné, je nucen hromadit viditelné úspěchy a zvýšenou výkonností zastřít vnitřní prázdnotu. Nedokáže se ztišit a zklidnit, vnímá jen sebe a svá přání a stává se osamělým běžcem. Tím ztrácí schopnost otevřít se druhým, v rodině, v zaměstnání i ve společnosti. Postní sebeovládání nám umožňuje mít smysl pro vnitřní pořádek, pro určitý řád. Stav klidu a bdělost k sobě nerozlučně patří, vzájemně se podmiňují a doplňují. Pak jsme schopni pochopit druhé

Ing. Miloslav Michael Fiala

Rodák z Malína (dnes součást Kutné Hory) je známý katolický kněz a premonstrát. Po listopadu 1989 byl tiskovým mluvčím ČBK a redaktorem náboženských pořadů Československého, později Českého rozhlasu. Následně se stal prezidentem sdružení Česká katolická charita. Pražané ho znají z jeho dlouholetého působení při kostele Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech.

lidi a pravdivě se s nimi setkat. A nejen s nimi, ale především s Bohem.

Prožívání postu se změnilo, protože se změnila doba a společnost. Dříve to bylo jaksi samozřejmé, bylo víc věřících, takže jsme se nijak příliš nelišili. Jako děti jsme při velikonoční zpovědi stáli u zpovědnice v zástupu, kluci zvlášť a děvčata zvlášť, a pan farář se nás pravidelně zeptal, jak jsme dodržovali půst a jeho předpisy. Doma to pocítil i jídelní lístek. Dospělí se také snažili o dodržování aspoň základních doporučení, a to nebyl celkem problém, protože chyběly dnešní svůdné nabídky požitků jakéhokoliv druhu. Ve škole se nám nikdo nesmál, když jsme v pátek neměli svačinu a moc jsme nemluvili. Dnes musíme být v postní době opravdovějšími křesťany, kteří upírají svůj duchovní zrak na Krista při jeho cestě za naši záchranu.

Miloslav Fiala)

Nejsem vševědoucí orákulum

Myslíte, že pracovat v archivu je nuda? Určitě ne, vždyť pokud dává člověk archivu to, co archiv potřebuje, odvděčí se následně svému archiváři maximálním prostorem pro poznání, které může z hloubky svých regálů a polic nabídnout. Svě o tom ví i **Martin Rehtorik**, mající na Biskupství královéhradeckém archivnictví v popisu práce.

„Z jakých důvodů se věci archivují?“

Obecně se dokumenty či papíry uchovávají z důvodů různých. Hodnota informace, unikátnost, osobní vztah atd. Aktuálně čelíme zahlcení různými sděleními a je především náročné vybrat ty, které mají opravdovou hodnotu. Uchováváme především dokumenty, které obsahují hodnotné informace. Když to vezmu konkrétněji, pak tedy všechny možné smlouvy, doklady o stavební řízení, účetní doklady atd. Je toho opravdu hodně, Biskupství se v tomto ohledu samozřejmě řídí platnými zákony. Poskytování informací a potřebných dokumentů dovnitř úřadu Biskupství je hlavní a pořadá funkce našeho archivu.

„Nejstarší archiválie v královéhradeckém biskupském archivu?“

V prvé řadě je nutné si vysvětlit, co je to archiválie. Archiválie je totiž odborný termín s právním významem a prakticky výhradně se nalézají ve Státních archivech, archivech speciálních, bezpečnostních nebo v soukromých akreditovaných archivech. Jsou to ty dokumenty, které dle platného archivního zákona odpovídají požadavkům a je vhodné je uchovat. Teprve po tomto odborném posouzení hovoříme o archiválii. Na Biskupství máme pouze písemnosti, které takovýmto posouzením neprošly. Ty se pak obecně nazývají dokumenty. Archiválie se z nich stanou až předáním do státních archivů, se kterými mají Biskupství

a farnosti uzavřeny smlouvy o úschově. Nejstarší archiválie určité vlastní některá z našich farností. Možná Děkanství Hradec Králové, možná arciděkanství Chrudim, možná Havlíčkův Brod. Zřejmě to budou středověké pergameny a všechny jsou v úschově ve státních archivech.

„Archivnictví je v zásadě práce špinavá, mnoho prachu, pak plísně, různý hmyz, myšina. Studium rozhodně není jednoduché. Naučit se číst stará písmena patří k tomu snadnějšímu.“

Pokud se ptáte po dokumentech přímo uložených na Biskupství, pak zde máme až na výjimky písemnosti až od roku 1919, vše starší badatelé naleznou ve Státním okresním archivu Hradec Králové. A vůbec nejstarší věc, kterou jsem držel v ruce? Během univerzitního studia jsem ohmatával pravěký pazourek a nejstarší rukou psaný dopis byl z poloviny 15. století.

„Co rozhoduje o uložení do archivu na Biskupství?“

Vlastně o tom nerozhoduje nic. Náš archiv funguje spíše v podobě odkladny

pro již nepotřebné dokumenty. Dokud se nějaká záležitost řeší, tak je živá. Ale po jejím vyřízení a uzavření dojde k uložení. Je totiž vhodné, aby si dokument „odpočinul“ a teprve s odstupem času dojde ke zvážení, zdali má cenu ho zachovat nebo zlikvidovat. Jsou dokumenty, u kterých je již dopředu jasné, že hodnotu mají nebo nemají. Je ale i dost těch, u kterých čas teprve ukáže, zda mají hodnotu. Vráťm se zpět k první odpovědi. Jsme dnes zahlcení sděleními a nezbývá vybrat to opravdu důležité. V archivnictví se používá drobný žert: „V archivu se nic neztratí, pouze se to špatně založí.“ Nejdůležitější je tedy správné uložení.

„Jak se eviduje v archivu?“

Nijak speciálně, dokumenty se ukládají pokud možno dle systému, jakým se přijímají v podatelně. Podatelna je podobná jako na úřadech, jen se zde u nás tradičně nazývá konzistoří. Když se tedy něco hledá, pak podle podacího deníku, který se už nyní vede v podobě počítačové databáze.

„S čím se mohou lidé na archiv Biskupství obrátit?“

Na archiv se obracejí především různí badatelé. Využijí tuto příležitost k badatelské osvětě. Diecéze je rozsáhlá a na Biskupství jsou opravdu výhradně dokumenty centrálního úřadu. Nemáme zde žádné historické plány nebo fotografie z každého kostela nebo farnosti. Farnosti

bylo původně téměř pět set a kostelů více než tisíc! To by místo aktuálně poměrně malého archivu byla potřeba buď samostatná budova s regály v několika patrech, nebo aspoň větší skladová hala. Pokud někoho zajímá historie kostela a farnosti, pak by jeho bádání mělo začít v příslušné farnosti, v místně příslušném státním okresním archivu. Nejlepším zdrojem informací je farní pamětní kniha. Teprve až badatel narazí na nějaké nesnáze nebo na konkrétní věc týkající se návštěvy biskupa ve farnosti, pak se může zkusit obrátit na mne.

77 Máme v archivu uloženou nějakou specialitu? „Špek“, jak se říká...

Ne, tak špek zde opravdu nemáme, pouze výhradně papíry a úřední knihy. Opravdovým unikátem jsou ale jízdní řády italských vlaků ve 30. letech. Zachovalo se to po sekretáři pana biskupa Píchy a je mi líto je vyhodit. Hodnotu to nemá, ale je to celkem hezký doklad toho, jakou dobu trvala cesta, a že cesta do věčného města nebyla tak snadná věc jako dnes. „Špeky“ dostávám v podobě dotazů od badatelů. Zazvoní telefon a po představení je předložen dotaz, ve stylu: „Archiváři ze státního archivu mi řekli, že vy určitě víte, jak to je.“ Takový telefonát mne vždycky „potěší“. Opravdu nejsem vševědoucí orákulum a mnohdy badatele musím zklamat, protože dotazy jsou opravdu detailní a z perspektivy Biskupství je absolutně nemožné znát detailní osudy duchovních či opravy filiálních kostelíků na hranici diecéze.

77 Co vše archivnictví obnáší?

Systematičnost, pořádnost, trpělivost, důkladnost. Pokud by někoho lákala práce archiváře, pak musí počítat s velkou rutinou. Je to každodenní procházení a vyřazování velkého množství naprosto zbytečných papírů. Je to v zásadě práce špinavá, mnoho všudypřítomného prachu, pak plísně, různý hmyz, myšina. Není to práce pro každého a vlastní studium rozhodně není jednoduché. Naučit se číst stará písmena patří k tomu snadnějšímu. Člověk se musí důkladně seznámit s obecnými dějinami, dějinami institucí,

dějinami správy a v případě církve i té církevní. Jako příklad lze uvést, že současný rozsah naše diecéze získala až v roce 1784. Mezi lety 1664 a 1784 ležela jižní hranice diecéze už pod Hradcem Králové. Když tedy hradečtí biskupové pobývali v letním sídle v Chrasti, pak museli do Arcidiecéze pražské.

77 Jak je nutné přistupovat k dokumentům a archiváliím z hlediska manipulace s nimi?

Samozřejmě citlivě, ale nic speciálního. Spíše je důležité samotné uložení a klimatické podmínky. Z nich je nejdůležitější vlhkost. Největším nebezpečím pak jsou výkyvy teplot, které jsou spojeny se zvýšením relativní vlhkosti vzduchu. Na vlhký papír se dobře chytají plísně. Při práci či bádání starších dokumentů je vhodné mít na rukou bavlněné rukavice. I mikroskopický pot je agresivní kapalina.

77 Existuje nějaká centrální databáze, kde se scházejí data z různých archivů?

Co se týká archivů jednotlivých biskupství, tak ne. Pokud se však zaměříme na státní archivy a archivy soukromé, pak

ano. Archivní správa Ministerstva vnitra spravuje databázi archivních fondů, ve které jsou evidovány všechny archivní fondy, je to označováno jako Národní archivní dědictví. Databáze je v omezené podobě přístupná přes internet, skrze web výše zmíněného ministerstva. Nazývá se PÉvA a přes webové rozhraní se lze dozvědět základní informace o fondech. Záleží pak na důkladnosti archivářů, co do popisu napíší. Někde tak zjistíte poměrně detailní informace a někde pouze ty zcela základní.

77 Jak je to s katalogizací?

Tady se už dostáváme až k metodickým postupům archivářů. Katalogizace je typická pro knihovnictví, v archivnictví se používá termín inventarizace. Samotná inventarizace se dá popsat jako systematické utřídění většího množství dokumentů. Buď se obnoví původní pořádek, nebo je nutné vytvořit nový systém, aby se s dokumenty dobře pracovalo. Je ale pravdou, že jedním z typů výstupu archivářovy práce může být katalog. Nejčastěji se však v archivech potkáte s inventáři.

77 Co je největším nepřítelem archiválií?

Dříve to byli škůdci, hmyz, hlodavci, plísně a pak člověk. Dnes je to prakticky výhradně člověk.

77 Co vám vaše práce přináší osobně?

Možná teď čtenáře překvapím, ale je toho opravdu hodně, co mi služba pro naše Biskupství přináší. Na prvním místě je to radost ze spolupráce a pomoci kolegům, našim kněžím i badatelům. Z těch dalších lze zmínit zlepšování trpělivosti, protože činnost archiváře je dlouhodobá, systematická. V některých případech tak výsledek člověk uvidí až po několika letech mravenčí práce. Jako poslední bych asi zmínil specifický klid staletí a vzduch plný prachu. Kolegyně a kolegy při návštěvě v archivu vždy nadchne vůně papíru, kterou ale vnímám jen po delší nepřítomnosti. Asi jsem po těch letech v archivu také načuchnul.

Pavel J. Sršeň

Svět, kde mámy vyšly z módy

Holky jsou na světě proto, aby byly maminky, aby milovaly děti, s láskou o ně pečovaly, a díky tomu „je náš svět v pořádku“. Jiří Žáček, který o tom veršuje ve **školní čítance**, je prý zpátečník a zkamenělý štváč. Pobouřil zástupy, spáchal smrtelný hřích proti genderové neutralitě, proto je třeba ho umravnit, zakázat, vymazat z pracovních sešitů i osnov. Co si to dovoluje, že ženy degraduje na ochránkyně nového života, průvodkyně potomků světem? Jak může mezi nevinnými školáky šířit stereotyp o jedinečnosti mateřské lásky?

Ideologie, která básníka obžalovává ze zločinu, je chválabohu stále menšinová a takovou snad i zůstane, přesto ji nelze podceňovat. Pokud by chátrající společnost zkoumal lékař, musel by tento genderový afekt zařadit na seznam smrtelných symptomů: pozor, civilizace, která se tolik děsí nájezdníků zvenčí, sama sebe systematicky likviduje, neboť je v ní moderní pohrdat vlastními dětmi, jejich plozením, výchovou, hýčkáním a zráním. Ano, pohrdat životem, vlastním pokračováním, tím jediným, co po ní za stovku let zůstane.

Kdyby básník napsal, že holky jsou na světě od toho, aby chlapům chodily pro lahváče, sice by v mnoha rodinách nebyl daleko od pravdy, ale bylo by na místě se ozvat: není nic, co by ženu předurčovalo tahat komukoliv basu. Pokud však bard opěvuje jedinečné pouto dítěte k mámě, jež nikdo a nic na světě nedokáže nahradit, jeho báseň je především oslavou života – jediné hodnoty, kterou nelze rozvolnit, jejíž ochranu nemůže zdravá společnost utopit v proudu ideologických keců. Stejně jako nedokáže zakrýt, že jen jedno ze dvou pohlaví má tu zázračnou výsadu nechat v sobě nový život růst a zrát, přivést ho na svět, uchovat si s ním nezaměnitelné spojení, které nezruší ani smrt jednoho z nich.

Básníkovi kritici se vztekají, jako by snad mateřství ztotožňovali právě s cestou pro

lahváče, s praním trenek, s povinností nachystat muži po návratu z práce teplou večeři a umýt po ní nádobí. Jako by novorozenec, jenž na světě dokáže rozlišit jediný vjem – tlukot mámina srdce – byl domácím úkolem, předmětem otročiny či brigád, ponížením nehodným soudobé ženy. Soudobá žena přece má být otrokyní profesních úspěchů, neomezuje se rodinnou všedností, hýbe městem i světem. To, že je ženou, nic neznamena, mužství a ženství neexistuje, každý má být tím, kým se aktuálně cítí, ostatně v USA už čtyřleté děti podporují, aby si volily pohlaví dle nezralé nálady.

Vyprávějme si tedy, jak víra v „seberealizační bohy“ obvykle končí a schválně si za příklad vezmeme bezdětného muže, jemuž se žádný „závazek“ do cesty nestavěl.

Na kliniku přivezou nemocného profesora, jenž celé pracoviště kdysi zakládal, propůjčil mu jméno i věhlas. Je mu osmdesát let, patnáct roků je v důchodu a z nynějšího personálu si ho už nikdo nepamatuje. „Dědkovi na osmičce“ odpojí zvonek, aby neotravoval. Dědek potřebuje podrbat na zádech, ale zvoní marně. Nikdo za ním nepřijde, titul mu zůstal jen na vizitkách, které roky nemá komu rozdávat, za týden ho převezou jinam, léčebné postupy se proměnily a klinika se pro nadbytečnost ruší.

Ilustrační obrázek Helena Zmatlíková

Na vedlejším pokoji leží žena, jež tady dříve dělávala vrátnou, a těší se domů, aby nepropásala první školní den své pravnučky. Bábě na devítce na rozdíl od dědka z osmičky v životě něco zůstalo a ví, že to potrvá i poté, co zaklepe bačkorami.

Člověk se, jak známo, nemnoží příčným dělením, a tak nelze nikomu vytýkat, že nemá děti. Slušní lidé však musí rázně odmítnout myšlenkový proud, jenž starost o nový život pokládá za nedůstojnou otročinu srovnatelnou s praním prádla na valše.

„Náš svět bude v pořádku“, dokud muž bude ženu pro její mateřství obdivovat tak jako básník na stránkách slabikáře, ne pokud se za ně bude žena stydět, protože touží být někým jiným.

Víra a já

V tom, v co vlastně věřím, mám velký zmatek. Nejsem pokřtěná, ovšem když jsem byla malá, babička mě často vodila do kostela, učila mě modlitbičky a vyprávěla mi o Ježíškově. Na nedělní pravidelné mše ale nechodí. Moji rodiče pokřtění jsou. Když se jich zeptám, oba mi řeknou, že v Boha věří, ale u toho to končí. Nechodíme do kostela, ani už nemáme příbuzné, kteří by to dělali. Od doby, co jsem na gymnáziu, jsem se seznámila s mnoha věřícími lidmi, kteří se stali můjmi kamarády a právě tihle lidé mě inspirují k tomu, že nad vírou hodně přemýšlím. Za poslední tři roky se mi katolické náboženství hodně přiblížilo, třeba i tím, že se spolužáky občas zpíváme na mších. Víím mnohem více o samotném náboženství, zvycích, tradicích a kultuře, za což jsem moc ráda. Častokrát už jsem byla na mši, třeba se svým přítelem. Musím ho zmínit, protože mě v tomhle dost ovlivňuje, asi nejvíc. Občas mě mrzí, že se neumím modlit, když on řekne, že se modlil za mě. Líbí se mi, když spolu v neděli jdeme na mši. Sice se nemodlím, ale v kostele vždy cítím takový vnitřní klid a mír. Poslouchám kázání, a i když občas s tím, co kněz říká, nesouhlasím, vždy si z toho také něco vezmu. Líbí se mi, jak se lidé scházejí v neděli v kostele a pak spolu v neděli obědvají. A mám moc ráda některé příběhy z Bible.

Myslím si ovšem, že já se nikdy nebudu moci nazývat křesťanský smýšlejícím člověkem, protože mě děsí a nelíbí se mi představa, že bych svůj život měla podřizovat Bohu. Snažím se dělat věci podle svého nejlepšího svědomí, ne ze strachu. Také se mi nelíbí, že věřící lidé si mnoho věcí mohou ospravedlnit tak, že to tak chtěl Bůh. Znamená to, že nemohou nic ovlivnit sami a vše už mají někde napsané? Nevím, tomuhle nerozumím, ale pokud to takhle nějak je, tak se mi ta představa zkrátka nelíbí. Nevím, co si věřící člověk představí, když se řekne „Bůh“, je to asi dost subjektivní, ale nemyslím si, že by se Bůh staral o život každého člověka na Zemi. Přes to všechno, co se mi na křesťanství nelíbí,

vlastně věřícím lidem trochu závidím. Asi si nikdy nepřipadají sami a mají pocit, že jim někdo pomáhá a někam je vede, to mi ale zase zní dětinsky.

Vím, že v něco věřím, ale asi nejsem schopná to „něco“ definovat. Věřím, že smrt není konec a věřím, že duše neumírají. Těžko říct, co se s nimi děje potom, ale není to něco, co potřebuju vědět, nebo něco, co by mě nějak znepokojovalo. Vlastně si o sobě myslím, že jsem taková multikulturní. Líbí se mi například nějaké zásady buddhistů, křesťanů, ale zároveň si třeba myslím, že by se měla ctít i Matka Země. Tohle asi bude znít ošklivé, ale Země tu pro nás opravdu je, něco nám dává a stará se o nás. Když se chováme správně, k ní i k ostatním a ke všemu živému, tak nám to vrací. Pravděpodobně si v tomhle tématu nikdy pořádek neudělám, nicméně si nemyslím, že je to špatně. Třeba to, že tomu nerozumím, teď neznamená, že to nepochopím časem.

studentka septimy)

Jelikož pocházím z věřící rodiny, beru víru jako součást každodenního života. V dětství jsem, jako každé malé dítě, nechápala smysl všech těch podstatných věcí. Do kostela jsem chodila proto, že chodili rodiče, před jídlem a spaním se modlila proto, že se modlili i ostatní. Pouze jsem dělala to, co se ode mne očekávalo.

Na základní škole jsme byli ve třídě pouze tři lidi, kteří chodili do kostela, a já jsem nikdy nebyla žádný extrovert, abych si dokázala přede všemi stát za svým názorem, proto se stávalo, že jsem víru zapírala. Proč? Nechtěla jsem vybočovat z davu, chtěla jsem se s ostatními kamarádit a stejně bych ani nevěděla, co jim dalšího říci, kdyby se mě začali vyptávat.

V pubertě se člověk začne měnit. Začne protestovat proti všemu, co dělají rodiče, protože oni jsou staromódní a on jediný

ví, co jak se všechny věci mají. I já začala rebelovat, ne ve smyslu se stavět proti rodičům, ale formovat své názory na různé věci, i na náboženství. Naštěstí jsem v té době objevila Vesmír, na který jsem začala intenzivně jezdit, a ať chce nebo ne, on už sám o sobě lidi formuje.

Já si díky němu uvědomila, že nejsem věřící pouze já a pár babiček od nás z farnosti, ale je nás moc. Od té doby pro mne nebylo už důležité zapadnout mezi spolužáky, ale být sama sebou, držet se svého přesvědčení, a když je možnost, popovídat si o něm s druhými.

Víra se pro mě stala konečně něčím, čemu sama věřím, o čem jsem sama přesvědčená, že má smysl. Možná to zní jako klišé, ale Bůh se pro mne stal součástí života.

Naši rodiče občas prohodí starost o budoucnost, aby naše víra neuhaslá, ale já říkám NE, neuhasne. Ovšem, že jsme lidé hříšní a nevím, co mě čeká za překážky, ani jak je zvládnout, ale vím jedno... Už mám hodně osobních zážitků s Bohem, proto nikdy nebudu schopna s čistým svědomím říct, že Bůh neexistuje.

Občas se mi stává, že nemám po ruce nikoho, komu bych se mohla svěřit, komu bych si mohla postěžovat na pocity, které mám v sobě, protože si nejsem jistá, jestli by to někdo dokázal pochopit. Proto jsem se naučila mluvit s Ježíšem, asi to zní divně a někdo by si možná myslel, že si povídám sama se sebou, ale funguje to. Přináší mně to klid a důvěru v to, že nejsem sama, že Bůh má vše pod kontrolou.

Víra pro mne znamená důvěru v toho/v to, o kom/čem jsme přesvědčeni, že nám pomůže, když nám docházejí síly. Někdo věří v sílu přírody, někdo v kameny a já v Boha.

studentka septimy)

Studenti navštěvují
Gymnázium Suverenního řádu
maltézských rytířů ve Skutči

Opat z Údolí štěstí

105. výročí narození želivského opata Bohumila Víta Tajovského

Až jednou na velikém sněmu ptačím,
v čase mezi skřívánkem a sovou,
bude jednohlasně přistěbetáno jaro,
já se tam vrátím.

Napsal básník jeho rodného kraje František Halas. Psal se rok 1939 a mladý profesor humpoleckého gymnázia Bohumil Vít Tajovský prožíval nejkrásnější roky svého života. Netušil, že do milovaného Údolí štěstí, jak se Želivu říká, se vrátí po desítkách let jako téměř osmdesátiletý muž. Jeho návrat začal v mrazivých dnech listopadu 1989. O rok později jsem se s ním poprvé setkala. Bylo to v Číhošti. Ve smutně proslulém kostele mně vyprávěl o svém životě ve víře, pravdě a lásce. Malý, drobný, silně krátkozraký, ale až neuvěřitelně laskavý, chápavý a pokorný.

„Moje mládí bylo opravdu krásné. První bolestná rána přišla v roce 1914. Tatínek odešel na frontu. Večer jsme vždycky klekli a modlili se za něj. Nechápal jsem, proč zrovna on, když ostatní kluci mají svoje otce doma. Maminka mi vysvětlovala, že ho odvezl vlak, který jsme u nás v Klanečné slyšali. Nedaleko je trať z Brodu na Prahu a v místě, kde vlak přejíždí most přes Sázavu, býval slyšet široko daleko. Hrozil jsem mu pěstičkou. „Ty jsi, vlaku, zlý, ty jsi mně ho odvezl.“

Tatínek skončil v ruském zajetí a domů se vrátil až v roce 1919. Na to nikdy nepomenu. Bylo před Vánoci. V noci jsem se probudil a nad mou postýlkou jsem uviděl zarostlou tvář člověka, který mě líbal a při

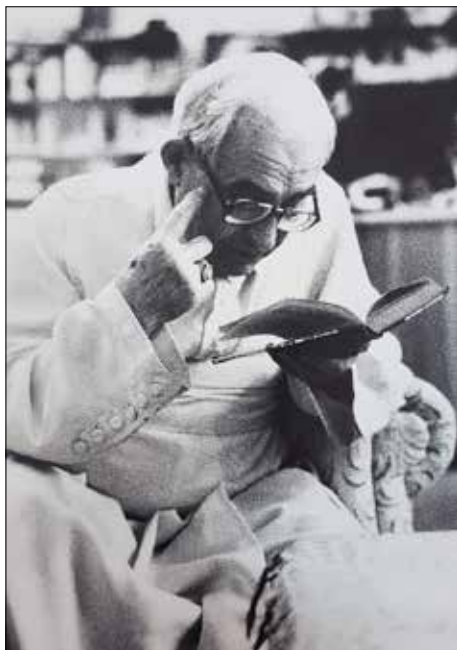

tom plakal. Lekl jsem se, začal křičet, bušit do něj. To je tatínek, vysvětlovala mi maminka. Ne! Tatínek je krásný člověk. Tenhle zpustlý muž je snad nějaký lupič, tak jsem to znal z pohádek. A opravdu. Když jsem se ráno probudil, tatínek už byl ostríhaný, oholený a prý ten den, několikrát mi to připomínal, už jsem ho neopustil. Chodil jsem za ním jako pejsek,

stále za tatínkem. Jenže, bohužel, dlouho nežil.“

Ze všech svých bratrů měl malý Bohumil nejraději nejstaršího Václava. Ten po maturitě odjel do Fryštáku u Zlína, kde v té době založili svůj klášter salesiáni. Přišla ale zlá zima roku 1929 a šestadvacetiletý Václav zemřel na zápal plic. Tatínkovi Tajovskému, kterému zdraví podlomily roky prožité na bojištích 1. světové války, zbývala dvě léta života.

„Ten poslední den, než tatínek zemřel, tak jsme spolu ještě večer hovořili. Už mnoho nemohl, ale najednou se obrátil a řekl: „Bohouši, budeš maturovat, byl bych rád, kdybys šel do Želiva“. Ne, to jsem nechtěl. Klášter jsem v té době už znal, tam já nepůjdu. Ne, tam ne. Nikdy. Tatínek mě nepřemlouval. Chtěl, abych byl šťastný. Jenom tak mohl být šťastný i on. To byla naše poslední rozmluva. Druhý den zemřel. Maminka mne ujistila, že rozhodnutí je jenom moje věc. Tatínek mě zaopatřil a ona má dost peněz na má studia. Já jsem vážně uvažoval o studiu přírodních věd, botanika mě vždycky zajímala. Ale pak jsem se vrátil ke svému původnímu rozhodnutí studovat teologii. Odešel jsem do semináře v Hradci Králové. Byl jsem tam tři roky a měl za sebou už šest semestrů, když jsem si uvědomil, že to není ono. V Želivě se tenkrát konaly

vzpomínkové slavnosti osmistého výročí smrti zakladatele premonstrátského řádu svatého Norberta. Můj předchůdce, opat Bedřich Václav Vavroušek, mě tam jako bohoslovce pozval a já tam zůstal. Prožil jsem tam celou 2. světovou válku. V té době už jsem byl profesorem na gymnáziu v Humpolci. Ústav byl mladý, založený 1936. Učil jsem tam celý protektorát. Náboženství, filozofii a hlavně latinu. Nikdy jsem nedal jedinou pětku, nikdy. Říkal jsem si, že v tom případě bych tu pětku měl dostat já, protože jsem to svoje studenty nedokázal naučit. To byla moje nejkrásnější léta, léta profesorská. Byl tam velmi mladý profesorský sbor, nejstarší byl náš ředitel, dr. František Jahoda. Tomu bylo 32 let. To byly opravdu moje nejkrásnější roky.“

Představený želivského kláštera opat Vavroušek byl v té době už starý muž (narodil se 1867). Jak mu ubývalo sil, přibývalo Vítu Tajovskému práce. Byl už nejen profesorem na humpoleckém gymnáziu, ale také klášterním knihovníkem a archivářem. Pomalu se seznamoval i se správou opatství a dr. Vavrouška zastupoval na generální kapitule v Římě. V roce 1947 se měla konat volba nového opata. Zúčastnit se jí měl i generální vikář řádu premonstrátů, kterému všichni říkali generál. Tohle označení

církevního hodnostáře dokonale zmátlo světskou moc, která se rozhodla zasáhnout. Generální vikář ale stačil včas opustit republiku a volba byla odložena na 7. ledna 1948. Novým opatem se v tajných volbách stal Bohumil Vít Tajovský. Nebylo mu ještě 36 let, takže byl nejmladším představeným kanonie premonstrátů v Želivě. Ne na dlouho. Únor 1948 klepal na dveře.

V prosinci 1949 se do světa rozletěla zpráva o pohybu křížku na hlavním oltáři kostela Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti. V lednu 1950 byl opat Tajovský v klášteře zatčen a tak jak byl, v bílém premonstrátském rouchu, odvezen na Pankrác. Dva dny na to valdické Kartouzy, kam putoval také číhoštský farář Josef Toufar. Výsledky často do bezvědomí, samotka bez jídla a pití. Když se spoluúčast na číhoštském zázraku Vítu Tajovskému nepodařilo dokázat, vyrukovali na něj s novým obviněním. Velezradou a předáváním tajných zpráv do Říma. A k tomu ještě špionáž a příprava ozbrojeného převratu. Soud s vyloučením veřejnosti a rozsudek. 20 let zostřené káznice. Jaký byl v té době osud kláštera v Údolí štěstí, to se dozvěděl až později z vyprávění spolubratří a známých. Stejně jako další řeholní domy v celé republice ho v noci z 13. na 14. dubna 1950 přepadla StB. V jeho

prostorách byl zřízen internační tábor pro kněze a řeholníky. Zdi konventu by mohly vyprávět. I unikátní knihovna, jejíž sál vypadá jako malý Strahov.

„Ne náhodou. Tvořili tady stejní umělci, kteří pracovali na výzdobě Teologického sálu pražského strahovského kláštera. Malíř Václav Nosecký a jeho syn, který přijal řádové jméno Siard. Tady ovšem všude kolem stěn byly krásné barokní skříně na knihy, vyhlášená želivská památka. Dokonce, když byla v Praze velká mezinárodní výstava barokního umění, její autoři přišli za opatem Vavrouškem, jestli by nezapůjčil alespoň malou část jako ukázkou barokní řádové knihovny. Ten se ovšem bál, že by se skříně mohly poškodit, tak zapůjčení nepovolil. Jenom fotografie, ty se zachovaly. Když se ze Želiva stalo středisko pro nepohodlné kněze a řeholníky, tak byla celá knihovna vystěhovaná. Většina svazků se házela dolů, kde pod okny stála nákladní auta a ta je odvezla do papírny v Červené Řečici. Celkově tady bylo 45 tisíc svazků. V té nejvzácnější části knihovny prvotisky, rukopisy, měli jsme zde velkou, nádhernou sbírku map, unikátní. Když jsem byl želivským knihovníkem, objevil jsem tady mapu Říma ze 14. století a mnohé další. To vše je, žel, ztraceno. Naštěstí se to barbarské řádění podařilo zastavit. Někdo upozornil v Praze, co se tady děje,

a tak něco odvezli na Strahov, kde v zabaveném klášteře začal vznikat Památník národního písemnictví. Nebyly zde jenom knihy církevní, ale z nejrůznějších vědních oborů. Velká sbírka geografická, lékařská, jazyková. A ty krásné skříně roztápali a spálili.“

Poutními místy Bohumila Víta Tajovského se od dubna 1950 staly Pankrác, Mírov a Leopoldov. Ze všeho nejhorší byla samota. Tři čtvrtě roku naprosté izolace, během níž člověk ztratí pocit sounáležitosti se světem, s přírodou, i lidmi. Po nějakém čase přestává mluvit a vnímá jenom tlukot svého srdce.

„Nebylo všechno v tom vězení zas tak bezútěšné a hrozné. Dokonce jsem tam prožil jedny z nejkrásnějších Vánoc. To bylo v roce 1953 nebo 1954. Tenkrát se v Leopoldově postavila nová výrobní hala. Pracovalo tam na 600 vězňů. Provoz vedli taky muklové – inženýři, konstruktéři. A oni chtěli, aby tam taky měli kněze. Velitelství souhlasilo, tak jsem se tam dostal. Bylo to v předvánoční době a my jsme samozřejmě chtěli svátky prožít, jak

nejlíp to půjde. Každý k tomu chtěl nějak přispět. Protože jsme byli zvláštní pracovníci, mohli jsme kromě mzdy dostávat taky balíčky z domova. Bylo tam nějaké ovoce, fíky, pamatuji se velmi dobře, pomeranče! Bachaři nadávali, co ti zločinci dostávají za dobroty. K večeři jsme měli smaženou rybu, salát, jablka, ořechy, čaj. A k tomu jsme si ještě něco připravili z těch balíčků. Byli jsme tam Češi, Slováci, inženýři, lékaři, vysocí důstojníci, generálové. Např. Karel Kutlvašr, legionář, vojenský velitel Pražského povstání. Ne všichni byli katolíci, byli tam s námi evangelíci a dokonce jeden Žid. Ale ten pocit sounáležitosti byl velmi krásný, přátelský.

Večeře se vydávala hned po obědě, ve 13 hodin. Pak se zavřelo a my jsme měli klid. Věděli jsme, že do večera nás nechají být. Už jsme měli zkušenost, že i v kriminále je možné celebrovat mši svatou. Co je k tomu potřeba? Víno a hostie. Lékaři nám dali ty oplatky, do kterých se dávají léky. A víno se dělalo z hrozinek. Já jsem znal nazpaměť téměř všechny hlavní texty, ostatní tichounce zpívali. Jednu sloku Slováci, jednu Češi. To byly moje nejkrásnější Vánoce.“

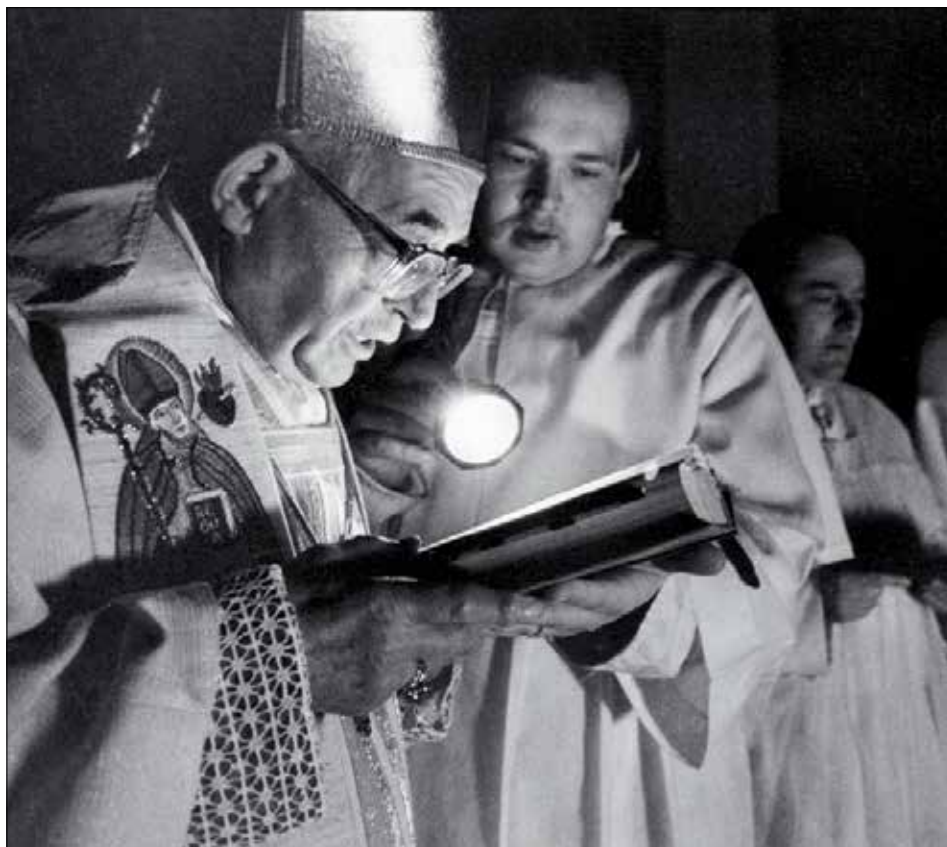
V Leopoldově byl tenkrát výkvět národa. Několik univerzitních profesorů, významní soudci, asi 150 kněží všech církví, šest biskupů, tři opati a jeden privilegovaný komunistický politik.

„Byl tam s námi právě na téhle provozovně pozdější prezident Gustáv Husák. To byl ten proces s Rudolfem Slánským a spol. Pracovalo se tam na tři směny a já jsem byl ve stejné četě jako on. Nebydleli jsme spolu. On měl určité výhody, třeba psací stroj, zatímco my jsme nesměli mít ani tužku. Psal protesty proti svému zatčení, v nichž dokazoval, že je nevinný. Choval se slušně. Zachovávala se titulatura. Pane doktore, pane opate. Několikrát jsme hovořili o tom, proč tam jsme. Vy kněží právem, tvrdil zatvrzele navzdory okolnostem. Chtěli jste rozvrátit republiku. Byl o tom přesvědčený, i když jsme byli na jedné lodi. Věřil v brzké propuštění. Až se dostaneme ven, tak vás pustíme. Kněží, kteří s ním bydleli na společné cele, říkali, že se Gustáv Husák vždycky choval korektně.“

Kalvárie po neslavně proslulých věznících skončila pro Bohumila Víta Tajovského v květnu 1960, po jarní amnestii. A za pár dní byl doma v Klanečné u maminky a bratrů Karla a Járy. To ještě netušil, že bude trvat dalších 30 let, než se bude moci vrátit tam, kde věděl, že je jeho místo. Do premonstrátského kláštera v Želivě. Do Údolí štěstí.

„To je totiž záhada lidské svobody. Bůh je velký grand a nechává lidem svobodu. Nezasahuje do života člověka. On zasahuje do velkých událostí lidských. Z Boží strany je to ohromný dar, který nám dává. Nikoho k ničemu nenutí, člověk se sám musí rozhodnout. Svobodně. Mezi dobrem a zlem.“

Obklopen řeholními spolubratry zemřel opat Bohumil Vít Tajovský ve svém domovském klášteře v Želivě 11. prosince 1999. Na den přesně padesát let poté, co se poprvé pohnul křížek na hlavním oltáři v Číhošti.

Nad krásou Božího stvoření, co se týká vizuální stránky věci

Jak se dívat na věci a život kolem nás, abychom dokázali vidět, co často upoutá jen bystré oko **fotografa**?

O Velikonoční Vigilii máme možnost při krásné bohoslužbě slova slyšet v prvním čtení zprávu o stvoření světa, kdy po každém dnu tvoření slyšíme pravidelná slova Boha: „...a viděl, že je to dobré“. Bůh se s radostí dívá na své stvoření. Jak krásná inspirace pro každého z nás stvořených a Bohem milovaných. I když, ne vždy svítí sluníčko, přesto jsme přizváni, abychom ze stvoření četli. Tvůrce a jeho stvoření pro nás má být povzbuzením a posilou na cestě někdy temným a slzavým údolím. Bůh člověka vybavuje smysly, aby vnímal Jeho dílo. Záleží na člověku, na co se zaměřuje, co vnímá a vpouští do svého nitra. Tak jako dbáme o kvalitu jídla a někdo dokonce chorobně sleduje počet kalorií, tak je dobré sledovat, co „vpouštíme“ do svého nitra, jak je na tom naše duše, čím sytíme naše nitro.

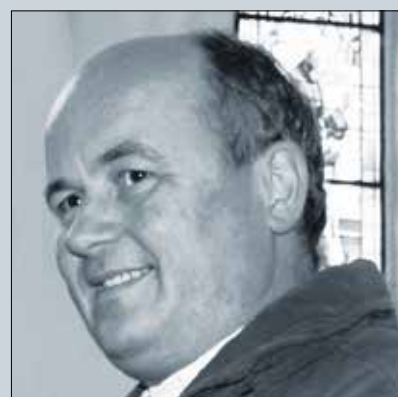
Ríká se, že oko je okno do duše. Zrak, jako jeden z obrovských darů Tvůrce nás uvádí do reality života a umožňuje vnímat, obdivovat, radovat se a děkovat. Asi většina z nás zná píseň Bílá hůl. „... nechci mít bílou hůl a na očích mít pásku, já toužím prohlédnout, jak Bůh mne má rád!“

Vztah k fotografování jsem získal po mém dědečkovi a tatínkovi. Jako dítě jsem si mohl prohlížet úhledná fotoalba, vypovídající o životě nejen mých předků, ale i těch nejbližších kolem mě. Začínal jsem fotit Flexaretou. Pravda, při silničních motocyklových závodech se mi moc nedařilo a na fotkách po vyvolání jsem měl zpravidla jen plot souseda. Postupně, jak se vyvíjela technika, jsem i já začínal používat modernější

přístroje. Určitým předělem byl čas v semináři v Litoměřicích, kde mě svými radami vedl spolužák Pavel. Hodně času jsem tenkrát trávil v černé komoře při výrobě fotek ze života kněžského semináře. Tenkrát jsem si začal každý rok zpracovávat fotoalbum, a to nejen ze studií. Později, již díky digitální fotografii, se stalo mým koníčkem a radostí dokumentování z různých událostí, abych podal co nejkonkrétnější obrazovou reportáž, aniž bych při tom kohokoliv zatěžoval množstvím fotek. I proto jsem v roce 2003 zřídil webové stránky, kde jsou moje fotky k dispozici.

Fotka se pro mě stala prostředkem k zachycením krásy stvoření, s cílem, aby i druzí měli možnost vidět krásu přírody, nebo být prostřednictvím fotoreportáže přítomni při nějaké události. Děním se tak o krásu toho, co mně bylo dopřáno spatřit. Křtiny, svatba, svěcení nebo i pohřeb, jsou přece součástí našeho života s Bohem. Fotit se dá téměř vše, ale pokud má fotka přežít následný výběr kvality, musí mít svoji výpovědní hodnotu, musí jít na hlubinu toho, co měla zachytit. Někdy stačí udělat krok nebo obrat, aby celková kompozice fotky byla kvalitnější. Jinými slovy, vidět a odhalit pro ostatní krásu stvoření a umožnit ji shlédnout dalším! Vždyť i o to se snažil sv. František, který celým svým životem ukazoval na krásu stvoření.

A to je nakonec poslání každého z nás. Máme svobodu buď poukazovat na temnotu světa, tu rozšiřovat i svou nenáladou a otravováním života druhým, tím jít proti duchu evangelia, nebo

Mgr. Antonín Forbelský

Pochází z Jičína. Kněžské svěcení přijal v červnu 1989 v královéhradecké katedrále sv. Ducha z rukou biskupa Lebedy. Působil v Náchodě a v Trutnově. Stal se vícerektorem Teologického konviktu v Litoměřicích a následně vicerektorem Arcibiskupského semináře v Praze. Později vykonával funkci sekretáře litoměřického biskupa Posáda. Od 1. července 2005 se stal administrátorem arciděkanství Pardubice.

pochopit, že naše cesta je jiná. Chce to jen dobře vidět a pozorně vnímat to, co Bůh dělá z lásky k lidem a co je jen odleskem toho, co Bůh na věčnosti připravil pro nás: „*Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidský rozum nepřišlo, co Bůh připravil těm, kteří jej milují.*“

Antonín Forbelský)

Svatý František učí lidi být skutečně svobodnými

Sekulární františkánský řád (zkráceně SFR nebo latinsky OFS) má název vycházející z latinského „*saecularis*“, což znamená v tomto případě „světský“. Podle staršího názvu se mu někdy říká Třetí řád sv. Františka a jeho členům terciáři. Založil ho v roce 1221 přímo sv. František z Assisi. Jeho jedinečné pochopení evangelia dalo vznik hnutí obnovy, zahrnující také ty, kteří nemohli vstoupit do Prvního (mužského) či Druhého (ženského) řádu a žít klášterním způsobem života a přesto chtěli následovat Františkovy ideály.

Patří sem věřící ze všech stavů: laici, muži i ženy, svobodní i žijící v manželství, jáhnové, kněží nebo biskupové. Všechny tyto členy oslovil způsob, jakým následoval František z Assisi Krista. Formou života členů je naplňování konkrétního poslání: ať už v manželství, v rodině, v práci nebo ve škole apod. Podporou k tomu jsou pravidelná setkání v místních společenstvích. Zásady řádu jsou shrnuty v Řeholi, kterou napsal sám svatý František. Zde se například uvádí, že Řehole a život sekulárních františkánů je zachovávat evangelium našeho Pána Ježíše Krista podle příkladu svatého Františka z Assisi, který učinil Krista středem svého života vzhledem k Bohu i lidem. František učí být skutečně svobodnými. O svobodu se připravujeme nejčastěji lpěním na bohatství všeho druhu. Proto se terciáři snaží být nezávislí na majetku, moci, kariéře. Tak se stávají svobodnými pro lásku k Bohu i k bratřím a sestrám. František rovněž lidi učí být bratry a sestrami všech. Pochopil a prožil totiž, že Bůh je společným Otcem všech. Proto terciáři chtějí přijímat všechny, mít úctu k celému Stvoření a být Kristovými spolupracovníky v poslání proměnit tento svět.

Odtud plyne i velká úcta a obdiv františkánů k celé přírodě a snaha o její ochranu. Sv. František rovněž učí jak se stát šířiteli pokoje, radosti a naděje. Poznal, jak je důležité vytvořit si ve vlastním životě prostor pro setkávání s Bohem. Z toho pak tento pokoj, radost a naděje pramení. Nabývá to na aktuálnosti zvláště v dnešní hektické době. Cílem terciářů je tedy, stručně řečeno, učit se žít evangelium ve světě a to je hlavní náplň každodenního života v rodinách, na pracovištích i v domácnosti.

” Říká se, že pravý františkánský terciář bývá vždy ochotný a radostný.

Duchovní zaměření SFR je vázáno na základní františkánský řád. I některé další řády mají svou sekulární (terciářskou) odnož. Například dominikánský řád má oproti františkánskému řádu trochu jiné, spíše kazatelské pojetí, s důrazem na studium a na rozum, terciáři premonstrátů mají opět odlišné zaměření – spíše

liturgické, dále existují i karmelitánští terciáři, jejichž prioritou je zase kontemplativní způsob života. Františkáni dávají důraz na evangelium jako takové. Svatý František sám pro terciáře napsal text Řehole a v roce 1223 papež Honorius III. svoji bulou řád oficiálně potvrdil.

Znakem františkánských terciářů je dřevěný kříž ve tvaru řeckého písmene *Tau*. Terciáři ho zpravidla nosí na krku na koženém řemínku. Sám svatý František toto znamení často užíval. Psal je na zdi, na dopisy i na sebe sama. Počátek Františkovy úcty k písmenu *Tau*, najdeme především v Bibli, a to nejspíše ve slavném textu 9. kapitoly proroka Ezechiela. Hospodin zde vydává dvojí rozkaz: nejprve písařovi, aby označil všechny věrné a kající znamením na čele. Slova „*označit znamením*“ lze přeložit též jako „*označit značkou*“.
Hebrejský výraz *táv* znamená jednak značku, jednak je to název posledního písmene hebrejské abecedy. Ve starohebrejském písmu mělo podobu křížku a kříž byl symbolem života. Druhý rozkaz platí zhoubcům: mají pobít všechny, kteří nebudou označeni znamením života. Prostory chrámu, které Hospodin sám zbavil

Hradeční terciáři v Assisi

svatosti, mají znesvětit prolitou krví. Tento text byl věřícím velmi známý, církevní otcové jej často komentovali a byl rozvíjen i ve středověkých kázáních. František jím byl zasažen. Sv. Bonaventura tento úryvek z Ezechiela (Ez 9,4) výslovně spojuje s Františkovým působením, když o něm říká, že „celé jeho snažení směřovalo podle prorockého výroku k tomu, aby značil písmenem Tau čela mužů lkajících a truchlících, těch, kteří se opravdově obrátili ke Kristu. Spiritualita Tau je spiritualitou následování Krista. Být označen Tau znamená chtít se připodobnit Kristu, třeba až k prolití krve. Tau je ale také znamením života a vítězství, symbolem chlouby a radosti. Víme o tajemství radosti, které František objevuje ve spojení s Ukřižovaným, kdy se „nechce chlubit ničím jiným...“

Z historie řádu v naší diecézi

V královéhradecké diecézi působí SFR na více místech. Nejpočetnější je

společenství v Hradci Králové, které má nyní devatenáct profesních členů, větší společenství jsou rovněž v Čáslavi, Slatiňanech, Brandýse nad Orlicí, Jilemnici nebo v Červeném Kostelci. Další terciáři jsou i v Trutnově, Hronově a v některých dalších městech naší diecéze. Celkem žije v naší diecézi okolo sedmdesáti členů. V České republice pak je asi 850 členů řádu v padesátce Místních společenství. Jde o největší sekulární řád u nás.

Z významných terciářů ve světě je možno připomenout například svatého papeže Jana XXIII. nebo patrony Sekulárního řádu jako jsou francouzský král Ludvík IX. či sv. Alžběta Uherská. Mezi známé terciáře v naší vlasti patřil prvorepublikový politik, služebník Boží, dr. František Nosek, v královéhradecké diecézi pak dr. Čeněk Tomiško, který byl profesorem v královéhradeckém semináři. Byl také básníkem a spisovatelem. Mezi hradeckými terciáři nelze nevzpomenout Jiřího Škodu,

který svou kněžskou službu vykonával v době totality jako sanitář u lůžek pacientů ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové a v mnoha společenstvích v Čechách i na Moravě. Od roku 1990 byl pověřen službou nemocničního kaplana a duchovní správou ve venkovských farnostech v okolí Hradce Králové. Zapojoval se i do pastorační práce ve věznicích v Hradci Králové a Pardubicích. Další známou terciářkou v naší diecézi byla Tonicčka Hoffmannová z Jilemnice. Celých třicet let se věnovala postiženým dětem v Jánských Lázních a deset let působila jako katechetka ve školách v Krkonoších a v Podkrkonoší. V 50. letech minulého století byla odsouzena k šesti letům vězení. Přesto neztratila ohromný smysl pro humor a i ve svém stáří neodolatelně přitahovala mládež. Napsala také několik knih. Mezi nejznámější patří publikace *Žijeme jen jednou* a *Svoboda v nesvobodě* o letech prožitých v komunistickém vězení. O sestře Tonicčce byl v roce 2013 natočen třídílný pořad

hradeckým studiem Vojtěch Radia Proglas v cyklu *Dotýkání světla*.

Nahlédneme-li do historie, zjistíme, že před husitskými válkami žila v Hradci Králové velká františkánská komunita prvního řádu a nacházel se zde i františkánský klášter. Ten zabíral téměř celou severní stranu Velkého náměstí. Byl však rozbit husitskými vojsky a většina františkánů byla vybita. Než se komunita obnovila, přišel do Hradce Králové tehdy čerstvě založený jezuitský řád. Město další řád již nechtělo. Nakonec františkánům dovolilo vybudovat si za hradbami, v dnešních Kuklenách, svůj klášter. Zajímavostí je, že právě odtud Kukleny získaly svůj název, protože bratři budující klášter nosili „kukly“, kapuce. Koncem 18. století, s nástupem Josefa II., skončilo v Hradci Králové působení jezuitů i františkánů.

■ Tau, symbol františkánů

Místní společenství terciářů v Hradci Králové se může pochlubit jednou z nejstarších kronik vedených v místních společenstvích. Vede kroniku od roku 1909. Řádová kronika byla založena 8. prosince 1909 prof. Jindrou, ředitelem tehdejšího III. řádu v Hradci Králové. Své příspěvky do kroniky zapsaly takové osobnosti, jako např. Dr. Čeněk Tomiško P. Bonaventura Bouše, P. Jan Evangelista Urban, arcibiskup Karel Otčenášek a mnoho dalších.

V době nacismu i komunismu kroniku před těmito režimy schovával, opatroval i psal středoškolský profesor František Weisbauer (*1901, †1983), který byl zároveň dlouhá léta ministrem místního společenství. Společenství bylo tehdy velmi živé a terciářů se scházelo kolem padesáti. Za druhé světové války a po ní společenství otcovsky vedl i přes tehdejší útlak. Terciáři se i v této době aktivně starali o lidi v tíživých životních, sociálních a zdravotních situacích. V roce 1950 byla činnost řádu zakázána. Členové se již nesměli scházet. V té době mělo společenství sedmatřicet profesních členů. Činnost řádu byla obnovena opět v roce 1990. Na první schůzce se sešlo šest původních členů a začal tak novodobý rozvoj řádu. Společenství mohlo začít více

veřejně působit a ukázat svou příslušnost k Církvi a k biskupovi Karlu Otčenáškov. Mohlo pokračovat v tradici i předávat své zkušenosti dále. Terciáři se scházeli tehdy kolem pátera Škody, rovněž františkánského terciáře, a výhodou byla i přítomnost františkánských sester v Hradci Králové. Po noviciátu mohli noví členové složit u znovu ustanoveného biskupa Karla Otčenáška svoji profes, tedy řádové sliby. Došlo tak k opětovnému oživení sekulárního řádu i jeho aktivit. Nová svoboda umožnila i lepší organizaci františkánských formací, poutí apod. Hned v roce 1990 jeli čeští a hradečtí terciáři do Polska na Zebrzydowskou Kalvárii, kde se velmi dobře prezentovali. Začali se zapojovat do života nejen u nás, ale prostřednictvím různých setkání i v celém evropském společenství. Sestra pana arcibiskupa Karla Otčenáška byla františkánskou terciářkou a tak i pan arcibiskup měl velkou touhu a přání hned po revoluci rozvinout společenství františkánských terciářů jak v Hradci Králové, tak v celé diecézi. V současné době je ministrem společenství bratr Vladimír Dvořák.

Každé místní společenství má ustanoveného svého duchovního asistenta, což je bratr vybraný z některého z prvních řádů sv. Františka. Nemá být jakýmsi

ředitelem, ale bratrskou radou má vést terciáře, stmelovat dané společenství, aby vše zvládali sami. Stírá tím rozdíly mezi bratry bohatšími a chudšími, vzdělanými i méně vzdělanými, muži i ženami. Je jejich pastýřem, který musí znát osobně všechny své terciáře. Každému z nich pomáhá s jeho vlastní formací s přihlédnutím k jeho osobnímu zaměření nebo vzdělání. Vydává jim své svědectví ve všech oblastech života. Říká se, že pravý františkánský terciář bývá vždy ochotný a radostný. Duchovní asistenci v královéhradeckém místním společenství v současné době vykonává bratr Lukáš Pavel Bradna OFM, kněz z řádu františkánů z kláštera v Moravské Třebové. Tuto službu převzal po bratru jáhnovi Česlavovi Křížalovi (*1928, †2013), který byl svou osobitostí a humorem známý prakticky v celé republice.

Hradecké společenství je živé, má dnes devatenáct profesních členů i nové zájemce a chodí sem rovněž další přátelé svatého Františka. Schází se pravidelně jedenkrát měsíčně, vždy poslední pátek v měsíci od 15.30 do 18 hodin na faře u kostela sv. Pavla na Pouchově v Hradci Králové. Program jednotlivých setkání začíná promluvou a formací duchovního asistenta s diskuzí členů, pokračuje vlastními příspěvky členů společenství, aktuálními informacemi a nechybí ani modlitba. Program setkání je zakončen mší sv. v místním kostele v 18 hodin. Pro všechna setkání je vždy příznačný humor a uvolněná domácí atmosféra. Z iniciativy členů probíhá každé úterý v 17 hodin v kapli sv. Vojtěcha v Novém Adalbertinu na Velkém náměstí modlitba růžence, ke které se může kdokoli připojit. Společenství pravidelně informuje o plánovaných dnech setkání všechny členy dopisem. V lednu dostane každý člen rozpis setkání společenství na celý rok, takže může dopředu počítat s termíny setkání a dalších akcí. Společenství odebírá časopis *Immaculata*, vydávaný minority v Brně. Ten se pravidelně rozdává na setkáních. Další pravidelnou aktivitou je tradiční slavení slavnosti sv. Františka v Hradci Králové začátkem října na místě, kde v dřívějších

dobách působili kapucíni, tedy v kostele sv. Anny v Kuklenách. Při slavnostní mši svaté se zde každoročně obnovují profesní sliby členů. Podle svých možností se terciáři účastní v srpnu slavnosti Porciunkula v Opočně a v říjnu slavnosti sv. Františka ve Špindlerově Mlýně na Erlebachově boudě na hřebenech Krkonoš. Od začátku působení br. Lukáše se členové společenství účastní dvakrát ročně duchovních obnov, připravených bratry františkány z Moravské Třebové pro členy SFR z Slatiňan, Hradce Králové a Moravské Třebové. Jsou přínosné nejen po duchovní stránce, ale i pro možnost sdílení s okolními společenstvími.

V roce 2014 podniklo společenství velmi vydařenou týdenní duchovní obnovu na místech spjatých s životem sv. Františka, v italském Assisi a okolí. V květnu loňského roku se někteří členové zúčastnili organizace Týdne otevřených kostelů v Hradci Králové. Zajišťovali provoz informačních stanů, rozdávání letáků, oslovení spoluobčanů a účast na doprovodných akcích týdne. V loňském roce pak někteří členové našeho společenství, společně s terciáři z Moravské Třebové a s dalšími přáteli, podnikli pěší pouť ke hrobu sv. Jakuba do Santiago de Compostela v délce 120 km.

Radio Proglas v lednu 2013 odvysílalo o Sekulárním františkánském řádu pořad, který naleznete v audioarchivu na webových stránkách Radia Proglas. Má název Třetí řád svatého Františka v královéhradecké diecézi.

Kdo by se chtěl dozvědět více, může se kdykoliv zúčastnit setkání. Více informací včetně kontaktů lze najít na internetových stránkách hradeckého společenství www.frantiskanihk.eu nebo na stránkách Sekulárního františkánského řádu www.sfr.cz.

Martin Weisbauer)
sekretář Místního společenství
v Hradci Králové

Foto vpravo: bohoslužba v klášterní kapli v Assisi

Musica (K)lasica Vás srdečně zve na

Benefiční koncert

Na podporu Perinatálního hospicu, z.s.

DÍTĚ V SRDCI
...když na začátku přichází konec

Datum: 25. března 2017 v 18:00 hod

Místo: Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové

Program:

Úvod: Bc. Alena Peremská – Dítě v srdci

Hudba: Musica (K)lasica

Promluví: Doc. PhDr. Tomáš Petráček PhD. ThD.

Osobní svědectví: Ing. Aneta Maclová

www.ditevsrdci.cz – Těšíme se na Vás!

Velký vchod

Tato část liturgie symbolizuje cestu učedníků do Emauz. V den zmrtvýchvstání Páně odešli dva učedníci do Emauz, neuvěřili, že Pán vstal z mrtvých. Během cesty hovořili o všem, co se v Jeruzalémě v těch dnech událo. Cestou se k nim připojil Pán Ježíš, avšak učedníci ho nepoznali. Později v průběhu večere, kdy jim láme chléb, ho poznávají (srv. 24, 13 – 33). Liturgie katechumenů představuje putování do Emauz a liturgie věrných samotné poznání Krista při lámání chleba. Při velkém vchodu přenáší kněz od žertveníku obětní dary na oltář.

Jako obřad byl velký vchod zavedený do liturgie v druhé polovině 6. století. Samotné přenesení darů představuje tu oběť, kterou uskutečnil sám Pán Ježíš. Po slavnostním vjezdu do Jeruzaléma na Květnou neděli bere kříž a vystupuje na Golgotu, kde smrtí na kříži vstupuje do svého Království a nám otvírá dveře do života věčného.

Během velkého vchodu se kněz modlí tuto modlitbu: *„Kéž na vás všechny, pravověrné křesťany, pamatuje Pán ve svém království, v každé době, nyní i vždycky a na věky věků. Na našeho Svatého otce, římského papeže, na našeho bohumilého biskupa, na všechny kněze, jáhny a řeholníky, na ty, kdo nám vládnou a na všechny, kdo nás chrání, na šlechetné a nezapomenutelné zakladatele a dobrodince tohoto chrámu a na vás všechny pravověrné křesťany ať pamatuje Pán Bůh ve svém království, v každé době, nyní i vždycky a na věky věků. Amen.“*

Po přinesení darů na oltář se dary přikryjí vozduchem (kališním vélem), který v tu dobu symbolizuje hrob Pána Ježíše. Tato skutečnost je vyjádřena v modlitbě s anamnézou o smrti a uložení do hrobu: *„Šlechetný Josef sňal z kříže tvé přecistě tělo, ovinul je čistým plátnem, natřel vonnými oleji a položil je do nového hrobu.“* Během této modlitby se diákon s věřícími modlí přímluvné modlitby a kněží se pozdravují pozdravením pokoje se zvoláním: *„Kristus mezi námi. Je a bude.“* Pak následuje vyznání víry.

Petr Čapek)

◀ Z liturgie

(Ohlasy

Studium náboženské výchovy jako radostné dobrodružství

V sobotu 4. února jsme s kolegou Dušanem jeli vlakem do Hradce Králové na zkoušku z teologie. Cestu nám velmi zpříjemnilo únorové vydání měsíčníku naší diecéze Adalbert, zvláště pak článek **„Proč studovat náboženskou výchovu?“**

Musíme dát za pravdu panu docentu Petrálkovi – studium se nám opravdu stalo životním dobrodružstvím. Zjistili jsme, co všechno nevíme a hodně nás to probudilo a nabudilo.

S panem profesorem Boumou si dovolíme lehce nesouhlasit – ty studijní soboty, i když se nám někdy těžce vstává, nejsou vůbec promarněným časem. Naopak – uvědomili jsme si, jak je křesťanství krásné.

Krásné je i naše studijní společenství – 25 převážně mladých lidí z celé diecéze i odjinud (Mladá Boleslav, Ostrava) – to je radost, velká naděje naší církve.

V našem ročníku je výjimečně výrazná převaha mužů a je velmi povzbuzující vidět tolik lidí, ochotných něco dělat pro sebe i druhé. Chcete-li, nebojte se a vydejte se také na cestu. Stojí to opravdu za to.

Studenti 1. ročníku
Náboženské výchovy

František Mikeš)
58 let, Dlouhá Třebová

Dušan Stolarík)
38 let, Třebovice v Čechách

(Kalendárium

3.–5. března

■ Zbraslavice, Víra a skutky, duchovní obnova pro mládež

Kontakt: P. Stanislav Tomšíček, stanislavtomsicek@volny.cz, 732 513 972

3. března

■ Dolní Dobrouč, D-centrum, 19:00 hod., přednáška Poutnictví v českých zemích

Od vzniku ve středověku, přes barokní poutě až do 19.–20. století. Dozvíte se o fenoménu zázraků, o architektuře poutních míst.

3. března

■ Vysoké Mýto, kostel sv. Vavřince, 20:00 hod., Nikodémova noc

Zastavení v tichu ztemnělého kostela.

4. března

■ Želiv, klášter, 15:00 hod., Prvosobotní duchovní obnova

5. března

■ Bohdaneč, od 6:00 hod., výlet na Moravu

Návštěva Tišňova, Rájce, Lysic. Info: Anna Holubová, 603 342 779

17. března

■ Nová Paka, Karmelitánské knihkupectví, 18:30 hod., s Ladislavem Heryánem o jeho knize Exotem na této zemi

18. března

■ Nekoř, 18:00 hod., Postní duchovní obnova se Zdeňkem Wasserbauerem

24.–26. března

■ Deštné v Orlických horách, DCŽV Vesmír, víkend na téma partnerské vztahy

24 hodin pro Pána

Z podnětu papeže Františka vznikla nová celosvětová iniciativa 24 hodin pro Pána. Jedná se o pozvání pro všechny diecéze a farnosti, aby se v nich uspořádala, před 4. nedělí postní, velká příležitost k eucharistické adoraci a svátosti smíření. Sám papež František zahajuje tuto iniciativu kající bohoslužbou ve vatikánské bazilice sv. Petra, přistoupí ke svátosti smíření a zpovídá.

Je to hezká výzva a pozvánka pro každého z nás, abychom si udělali čas na Pána. Proto prosím spolubratry kněze a vás věřící, aby se tato akce konala, pokud možno, ve všech farnostech. Důležité je zúčastnit se eucharistické adorace, být nějaký čas před Ježíšem přítomným v eucharistii a popřípadě slavit svátost smíření. Není úplně nutné konat adoraci 24 hodin, pokud je farní společenství malé a nebyla by zajištěná přítomnost někoho z věřících před Nejsvětější svátosti. Podstatné je být v Ježíšově blízkosti a konat adoraci podle daných možností. Nejedná se o žádnou složitou akci náročnou na přípravu. Jde pouze o touhu každého z nás být s Pánem a toto setkání nabídnout a umožnit i druhým lidem.

Poprvé se tato iniciativa konala v roce 2014. Letos se uskuteční 24.–25. března.

Rádio Proglas půjčuje posluchačům přijímače

Pokud chce někdo dosáhnout svého cíle, měl by k tomu použít všechny dostupné prostředky. Samozřejmě legální a morální. A to si zřejmě uvědomují i lidé, kteří vedou Rádio Proglas. Ve světle přísloví: „*Nejde-li Mohamed k hoře, musí jít hora k Mohamedovi...*“, nabízí královéhradecké Studio Vojtěch Radia Proglas, mimo dalších služeb, i půjčování digitálního radiového přijímače DAB pro bezplatné vyzkoušení příjmu digitálního vysílání všem zájemcům a posluchačům domů nebo do konkrétního místa v diecézi. DAB přijímače si však mohou lidé vypůjčit na vyzkoušení i v dalších studiích Radia Proglas. „*Členové Klubu přátel mají zapůjčení zcela zdarma, ostatní na vratnou kauci 2000 Kč. Přijímače je možné si prohlédnout a objednat v e-shopu na stránkách Radia Proglas: www.proglas.cz*“, říká o této neobvyklé rozhlasové službě redaktor Studia Vojtěch Martin Weisbauer. Cena DAB přijímačů začíná na cca 700 Kč, standardně se pohybuje okolo 1500 Kč.

A co je vlastně vysílací systém DAB? Je nástupcem klasického analogového vysílání na VKV. Zkratka pochází z anglického „digital audio broadcasting“. V současnosti se již výhradně používá modernizovaná verze, kterou lze přenášet zvuk ve vyšší kvalitě, tj. bez šumu a rušení. DAB je koncipován jako náhrada stávajícího analogového rozhlasového vysílání, takže umožňuje příjem i v rychle jedoucích objektech, tedy v autě či ve vlaku. Zhruba polovinu královéhradecké diecéze pokrývá v digitálním systému vysílač Trutnov-Černá hora. V královéhradecké diecézi jsou v digitálním systému zachytitelné mimo stanice Radio Proglas i stanice Českého rozhlasu, konkrétně Dvojka, Wave, Vltava, Jazz, D-dur, Plus, Radiožurnál, Regina, Junior a Retro.

Máte-li tedy zájem vyzkoušet si u vás doma nebo například na chatě, zda zachytíte digitální signál, můžete si radiopřijímač zapůjčit v některém z regionálních studií Radia Proglas, které je vám nejbližší.

Exercície Konviktu

Ve dnech 23.-28.1. prožili studenti olomouckého Teologického konviktu duchovní exercície v Rokoli u Nového Města nad Metují. Exerციtátorem jim byl P. Jan Linhart, spirituál kněží královéhradecké diecéze.

Změny v chrudimském kostele

V chrudimském farním kostele Nanebevzeti Panny Marie se připravuje zásadní změna liturgického prostoru. Stávající oltář a ambon pocházející z přelomu 60. a 70. let minulého století, kdy proběhla liturgická reforma po II. vatikánském koncilu, již nevyhovuje současným potřebám farního společenství. „*Tehdy bylo třeba poměrně rychle uskutečnit požadavky nových liturgických předpisů, mimo jiné, zařídit tzv. obětní stůl čelem k lidu. Nové oltáře v mnoha kostelích byly tak spíše provizoriem než trvalým řešením. V minulých letech se proto i u nás uvažovalo o definitivní úpravě liturgického prostoru,*“ říká k připravovaným změnám P. Jiří Heblt.

To, že se v Chrudimi o této změně debatuje dlouho, dokládá už dřívější konzultace se sochařem Otmarem Olivou, která proběhla, když farnost vedl P. Josef Smola. Tenkrát však v cestě stály různé překážky. „*Domnívám se, že nyní nastal vhodný čas uskutečnit konkrétní kroky k novému uspořádání. Po rozhovorech s některými lidmi se ukázalo, že nosnou ideu představuje tajemství vztahující se k naší Salvátorské tradici, tedy proměnění Pána Ježíše na hoře, jeho zářící Tvář,*“ přibližuje svůj záměr duchovní otec farnosti Jiří Heblt.

V současné době jsou zpracovány tři návrhy pro oltář, ambon a sedes. Zpracovali je Ing. arch. Lukáš Pavlík, sochař a restaurátor MgA. Petr Rejman a bratři Petr a Jan Soukalovi. Farnost postoupila vše umělecké komisi Biskupství královéhradeckého, která se vyjádří k návrhům a jeden doporučí. Pokud výběr proběhne hladce, není vyloučena realizace úpravy presbytáře do obou letošních chrudimských primicií jáhnů Vojtěcha Novotného a Petra Soukala. Správce farnosti však dodává, že se jedná o tak závažný počin, kdy nechtějí celou záležitost za žádnou cenu uspěchat.

Kalendárium

25. března

■ Poděbrady, kostel
Povýšení sv. Kříže, 7:30 hod.,
postní duchovní obnova s Mons.
Pavlem Boukalem

■ Vysoké Mýto, Knířov, kostel
Zvěstování Panny Marie,
15:30 hod., poutní slavnost

31. března–2. dubna

■ Deštné v Orl. h., DCŽM Vesmír,
Fantasy víkend pro mládež

31. března–2. dubna

■ Vrchlabí, Postní duchovní
obnova s ThLic. Jaroslavem
Brožem SSL

7.–9. dubna

■ Jeníkov u Hlinska,
víkend pro chlapy

Program vede P. Petr Stejskal,
duchovní vedení P. Jaroslav Mikeš,
SBD.

Info: crhk@bihk.cz

24.–27. dubna

■ Janské lázně, Duchovní obnova
pro seniory a animátory seniorů
s P. Janem Rybářem SJ

Doporučujeme přihlásit se co
nejdříve, o tuto akci je velký zájem.

Info: dcs@bihk.cz

1.–6. května

■ Termální lázně Podhájska,
Duchovně-odpočinkový pobyt

S návštěvou největšího
slovenského Betléma v Rajecké
Lesné a nejstaršího poutního
místa na Slovensku Marianka.
Během pobytu možnost relaxovat
v termálech a načerpat sílu na
duchovní obnově, kterou povede
známý jezuita P. František Lízna.
Uzávěrka přihlášek: 20. 3. 2017.

Info: dcs@bihk.cz

(Oznámení

Salesiánský domov mladých Hradec Králové

■ Ubytování pro studentky vysokých a středních škol

- rodinné prostředí
- výchovný systém založený na křesťanských hodnotách
- domov otevřený pro věřící i nevěřící

■ Nabízíme:

- ubytování ve dvoulůžkových a třílůžkových pokojích
- k dispozici: studovny, knihovna, kuchyň, společenský sál, kaple, klavír, zahrada, hřiště
- připojení k internetu, zastávka MHD přímo před domem
- menší počet ubytovaných: klidné prostředí pro studium, individuální přístup
- možnost smysluplného prožití volného času: společné oslavy, zájmové kroužky, sportovní vyžití, přednášky, vzdělávací, duchovní a kulturní aktivity
- možnost lidsky růst, hledat smysl života, příp. hledat a prohlubovat vztah k Bohu

■ Ubytování nezletilých studentek:

- je možné na základě smlouvy mezi rodiči (zákonnými zástupci) nezletilých studentek a SDM
- SDM není školské zařízení ve smyslu školských předpisů ČR, proto je od studentek vyžadována větší samostatnost a zodpovědnost

■ Podrobnější informace:

Salesiánský domov mladých, Denisovo nám. 172, 500 04 Hradec Králové, tel. 495 538 463, 731 625 923, sdmhk@volny.cz, www.sdmhk.cz

■ **Zřizovatel:** Provincie kongregace Dcer P. Marie Pomocnice (sestry salesiánky)

Oprava barokní poustevny

Barokní ivanitská poustevna v Teplicích nad Metují, stavba půdorysu tvaru U uzavřeného zdí se zahradou, sestávající se z kostela P. Marie Pomocné a dvěma křídly vlastní poloroubené poustevny, je jednou z posledních památek na kongregaci Sv. Ivana, založenou pro poustevníky v Čechách v roce 1732.

Farnost Teplice nad Metují, která objekt vlastní, nemá prostředky cennou památku zachránit. Proto byl roce 2010 místními dobrovolníky založen spolek „Zachraňme teplickou poustevnu“ (www.poustevnateplice.cz), který si předsevzal poustevnu především zachránit a dále ji s citem opravit tak, aby na ní byl vidět stavební vývoj. Zvláště zřetelné jsou původní části barokní, pozdější klasicistní úpravy, ale i ty nejmladší, předválečné.

Zdejší neobvykle velikou poustevnu postavil v roce 1753 Dr. Jan Maxmilián z Peytersbergu, pražský lékař a doktor filosofie, který se ve svých asi 65 letech rozhodl v ní, spolu se dvěma dalšími muži, poustevničit. Roku 1782 císař Josef II. kongregaci poustevníků zrušil.

V současné době je dokončena oprava větší části krovu a provedena výměna krytiny na příslušné části střechy. K ukončení hrubých oprav zbývá kromě střechy přezdíť štítovou zeď se vstupním portálem, roubení, které stále obsahuje dřevomorku. Dozdít se musí i vybourané koruny zdí, které budou ozařovány mikrovlnami. Stejně tak je třeba vyměnit podlahy a doplnit stropy před samotnými úpravami interiéru poustevny. Kostel je v použitelném stavu, stále slouží k pravidelným bohoslužbám. Fresky, které měly být před cca 120 lety údajně částečně přemalovány, prozatím nepotřebují složitých zásahů. V poustevně, která má tři místnosti, se plánuje v budoucnu zřízení expozice o poustevnictví a část by se měla využívat jako prostor k vzájemnému setkávání.

Týden otevřených kostelů

Dveře a prostory královéhradeckých kostelů se již počtvrté, v rámci Týdne otevřených kostelů TOK, na týden otevrou s širokou nabídkou různorodých programů. V letošním roce to bude od 21.–27. 5. Cílem projektu TOK je přiblížit nenásilným způsobem dědictví, myšlenky a přínos křesťanství moderní společnosti. „*Chrám je privilegováným místem setkávání člověka s Bohem. Co by však byl kostel bez bohoslužeb, bez kněze a bez věřících? Společenství Církve přetváří budovu kostela v živý chrám, který pak oslovuje a otevírá nejen dveře, ale i srdce každému, kdo sem vstoupí*“, řekl k projektu královéhradecký sídelní biskup Jan Vokál.

V průběhu celého týdne bude probíhat interaktivní program pro školy v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Průvodce je zavede do míst, kam se běžně nedostanou a vysvětlí, proč jsou kostely v dnešní době důležité. Program si školy mohou začít objednávat už během března na Katechetickém centru Biskupství královéhradeckého (kc@bihk.cz), které je realizátorem programu. Návštěvníci TOK se už nyní mohou těšit na zajímavé osobnosti, mimo jiné na P. Ladislava Heryána a sr. Angeliku Pintířovou.

Věřící i nevěřící lidé jsou tak zváni ke společnému setkání, k objevování krásy křesťanských výtvarných, architektonických a hudebních pokladů. Projekt je nabídkou staletými prověřené, hluboké křesťanské spirituality, modlitby a služby potřebným, je svědectvím živé spolupráce různých křesťanských církví, která zaceluje rány vzniklé v minulých staletích.

Putování za fatimským tajemstvím

To, že poselství Matky Boží i po sto letech oslovuje také dnešní mládež, bylo zřejmé v sobotu 28. 1., kdy se vydali mladí z chrudimského vikariátu na pěší pouť s názvem Putování za fatimským tajemstvím, aby tak rozjímali o dnešním světě, jeho potřebách a o tom, jak sami mohou dílem vlastním přispět, aby to, o co Panna Maria při fatimských zjeveních prosila, bylo naplněno.

Ty, kteří se nezalekli zimy, čekala tedy pěší cesta do nedalekých Slatiňan, ke Školským sestrám sv. Františka. To, že se cestou mladí modlili radostný růženec, bylo samozřejmostí. Nad to však mládež s sebou dostala zašifrované texty obsahující informace o dětech z Fatimy a o průběhu zjevení Panny Marie. Ve slatiňanském klášteře čekaly poutníky nejen buchty s čajem. Při mši svaté si účastníci poutě vyslechli promluvu kněze Pavla Jägra, který mimo jiné zdůraznil: „*Je potřeba věřit Bohu, zvláště putujeme-li po neznámých životních stezkách...*“

A aby si mladí uvědomili, jak důležité je žít ve společenství, kde se mohou jeden o druhého opřít, dostali na zpáteční cestu do Chrudimi otázky, týkající se Panny Marie. Úkolem bylo je správně zodpovědět, pokud chtěli dostat klíče k zašifrovaným textům. Spojením vzájemných sil se nakonec podařilo rozluštit šifrovaný text o Fatimě, který pater Vladimír Novák navíc doplnil zajímavým vyprávěním o dětech z Fatimy a třech tajemstvích, která jim byla zjevena. „*Přestože některé poutníky překvapila pro pouť poměrně netypická okružní trasa, rozcházeli se všichni domů v radostné náladě se spoustou nových informací a podnětů do svých životů*“, říká Anežka Burešová, vikariátní zástupkyně, která byla jednou z organizátorů Putování za fatimským tajemstvím.

⚡ Ten, kde chtěl opravdu za fatimským tajemstvím putovat, musel vylézt ze zahřáté peřiny a vyrazit mráz nemráz. Foto: Anežka Burešová.

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Burgun, Cédric – Lucereau, Bénédicte

Co kdybychom se vzali?

Jak poznat, že jsme připraveni

Kniha je určena nejen těm, kteří se chtějí připravovat na svatbu, ale i těm, kteří je doprovázejí. Otevírá řadu témat, o kterých by měli zamilovaní mluvit a formou velmi osobních otázek, které uzavírají téměř každou kapitolu, umožní dvojicím o nich přemýšlet a spolu o případných problémech otevřeně mluvit. Brož., 168 str., 219 Kč.

Isidora Pérez FSP (uspořádala)

Fatima

Drobná publikace ke 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Obsahuje stručně základní data o zjeveních anděla a Panny Marie a je doplněna modlitbami, které s touto událostí i letošním jubileem souvisí. Brož., 32 str., 35 Kč.

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Harold S. Kushner

Aby měl život smysl

Americký rabín se v knize zabývá tím, co je pro většinu lidí klíčové – jak žít život tak, aby měl smysl, aby na něm záleželo. Na řadě příkladů ze života, ale také na velkých příbězích z Bible a světové literatury ukazuje lidskou touhu být dobrý, stejně jako jeho vnitřní spory. *Brož., 152 str., 229 Kč, také jako eknih.*

Guy Gilbert

Čas žít

Autor hledá v dnešní době moudrost a upozorňuje, jak je potřebná a jak vzory moudrých lidí scházejí. Píše o malých, ale přitom zásadních principech, které člověku pomáhají neupadnout ve víru současného světa, ale stavět na skále duchovních pravd. V knize se prolíná svět lidí na okraji, o které se Guy stará, a svět spirituální se svými jiskrami krásy, naděje a smyslu. *Brož., 112 str., 149 Kč.*

Biskupská návštěva nemocnice

Každoročně, u příležitosti Světového dne nemocných navštěvuje biskup Jan Vokál Fakultní nemocnici v Hradci Králové. Bylo tomu tak i ve čtvrtek 9. února, kdy tentokrát navštívil, spolu s několika kněžími a jáhny, Kliniku otorinolaryngologie a chirurgie hlavy a krku. Ředitel Fakultní nemocnice prof. Vladimír Palička se ujal biskupské delegace a spolu se svým týmem ji provedl po klinice, kterou velmi poutavě představil její přednosta prof. MUDr. Viktor Chrobok. Biskup Jan využil možnost pozdravit se i s pacienty kliniky, aby jim popřál brzké uzdravení. Mše svatá, kterou diecézní biskup následně na klinice odsloužil, se zúčastnili pacienti i zástupci personálu nemocnice. V 17 hodin pak byla P. Tomášem Petráčkem představena ve foyer kliniky osobnost umučeného faráře Josefa Toufara, jehož socha, vytvořená Olborem Zoubkem, bude 25. 2. ve 14 hod. slavnostně odhalena v Zahrádce u Ledče nad Sázavou. Ředitel nemocnice se po toufarovské přednášce svěřil, že spolupráci mezi FNHK a Biskupstvím vnímá jako velmi důležitou součást dnešní doby. (Fotografie z biskupské návštěvy fakultní nemocnice najdete na straně 2.)

„Římané“

V sobotu 28. 1. se ve farnosti Kuželov uskutečnilo vzpomínkové setkání skupiny poutníků z jižní Moravy, kteří na začátku září loňského roku prožívali týden v poutním domě Velehrad v Římě. „Římané“, jak jsme pracovníě pojmenovali skupiny rodin a mladých lidí, kteří předávali Svatému otci se sochou sv. Anežky České také dar – kalich a obětní misku z křišťálu a rudé růže s vděčností za přimluvu sv. Anežky a dar svobody v naší zemi, vytvořili hluboké přátelství s našimi bohoslovci a jáhny. Již nyní žijí jáhenským i kněžským svěcením v naší královéhradecké katedrále.

Biskup Jan Vokál přijal pozvání do Kuželova k děkovné bohoslužbě, kterou sloužil ve zcela zaplněném kostele Nejsvětější Trojice. Ta byla součástí přípravného Fatimského dne tohoto regionu k Jubileu Fatimy. Následovala cesta do Strážnice, kde v místním dětském domově proběhlo krásné setkání s dětmi. Otec biskup požehnal kříž, který bude připomínat sobotní setkání a všechny děti i zaměstnanci přijali posvěcenou „zázračnou“ medailku Panny Marie. Při této příležitosti byla vydána pamětní publikace, která byla v tento den předána všem přítomným mladým lidem a rodinám jako upomínka na společné chvíle v Římě.

(Ve strážnickém dětském domově s biskupem Janem

Škola v Keni

Vzdělávací projekty PMD

Papežská misijní díla pomáhají lidem na pěti kontinentech bez ohledu na jejich náboženství, rasu, pohlaví nebo sociální původ. Zvěstují evangelium, učí lidi v misiích hospodařit, vedou je k spoluúčasti, podporují péči o chudé, slabé a opuštěné, respektují jejich důstojnost.

Podpora vzdělávání v chudých zemích představuje jednu z mála možností, jak prolomit začarovaný kruh bídy a strádání, proto se na něj zaměřuje velká část projektů PMD. Dárci z České republiky aktuálně přispívají na 61 projektů Papežského misijního díla dětí, které se nějakým způsobem dotýkají vzdělání celkem v 9 zemích. Pomoc je směřována také sirotkům nebo chudým dětem, jejichž rodiče tvrdě pracují na plantážích nebo daleko od domova a nemohou dětem zajistit dostatečnou výchovu.

Program podpory vzdělávání dětí má variabilní symbol 540 a financují se z něj stavby, opravy či rozšiřování škol, školek, internátů, stejně jako nákup vybavení a pomůcek, uniform ať už pro standardní vzdělávání, nebo pro křesťanskou formaci. Často je spojen také s ubytováním dětí, kdy se pokrývají náklady na údržbu a provoz internátů, výdaje na školné a dopravu. V návaznosti na místní potřeby a situaci se z příspěvků financují i platy pedagogů, zajištění pitné vody, hygienického a sanitárního zařízení atd.

Při posílání darů určených na vzdělávací projekty uveďte **variabilní symbol 540**. Číslo účtu je **72540444/2700**.

Činnpoost PMD je zcela závislá na štědrosti dárců a vzájemné solidaritě. Přispějte darem dle svých možností. Žádný dar není malý. Děkuje!

Papežská misijní díla

Na Kropáče 30/1
500 03 Hradec Králové

www.missio.cz

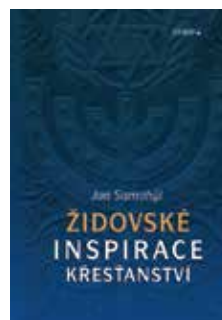
(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.ikarmel.cz www.kna.cz/prodejny

Jan Samohýl

Židovské inspirace křesťanství

Autor se pohybuje mezi několika oblastmi bádání – teologií, filosofií, religionistikou a historií. Jádrem knihy jsou však duchovní inspirace judaismu pro současné křesťanství. Váz., 199 s., 259 Kč.

Jaroslav Vokoun

Luther – finále středověké zbožnosti

Tato kniha je napsaná především pro katolického čtenáře. Je založena na studiu nejlepší nové odborné literatury, ale není to kniha odborná. Pozoruhodný portrét Martina Luthera vychází u příležitosti velkého výročí reformace (1517–2017). Váz., 282 s., 299 Kč.

Odkrýváme společenské tabu

Domácí hospicová péče Pardubice a Holice

poskytuje rodinám odbornou ošetrovatelskou a pečovatelskou péči o jejich umírající blízké 24 hodin denně včetně lékaře. Zdravotní sestry také zaučí příbuzné v ošetřování těžce nemocného a pomohou s odstraněním či tlumením bolesti. Nabízí rovněž zapůjčení zdravotnických pomůcek. V případě zájmu zajistí také psychologickou a duchovní podporu pro nemocného i jeho rodinu. Poskytují též pomoc při zajištění posledních věcí spojených s úmrtím pacienta.

Kontakty:

Pardubice:

466 335 026, 777 736 015,

zcepкова@charitapardubice.cz,

Holice: 466 681 654, 775 296 830,

vaskova@charitapardubice.cz.

Více informací naleznete na
www.pardubice.charita.cz.

Domácí hospicovou péči poskytují také Charity v Hradci Králové, Červeném Kostelci, Náchodě, Trutnově, Ústí nad Orlicí, Poličce, Litomyšli, Nových Hradech u Skutče, Havlíčkově Brodě a dalších místech.

Více na www.hk.caritas.cz.

Domácí hospicová péče na Pardubicku a Holicku. Foto: Dita Valachová

Hospicová péče je oblast, ke které chováme velkou úctu. Návštěvy u onkologicky nemocných jsou pro mě chvíle, kdy je potřeba se umět zastavit a zklidnit se. V této době jsme pro rodinu významnou oporou nejen v péči o umírajícího blízkého. Zároveň jim dáváme pocit, že na to nejsou sami. Nejbližší příbuzní nemocného mnohdy tápou a přes nával emocí nejsou schopni vše potřebné zvládnout vlastními silami. Jsou to nesmírně důležité okamžiky plné ticha, smutku a soucitu. Díky nim si mohou snáze uvědomit, že jejich milovaný člověk je opouští v klidu, bez bolesti a bez osamocení.

Zemřít doma mezi svými je přirozené

V rámci naší služby máme možnost a šanci odkrýt společenské tabu a přispět k tomu, aby nemocný či starý člověk umíral doma v rodinném kruhu, jak to bylo kdysi v minulosti běžné. V současné době

se navrácí tato přirozená součást koloběhu života do našich domovů. Postarat se nebo doprovodit svého nejbližšího – ať už partnera či svého rodiče – je náročné a z osobní zkušenosti vím, jak je důležité mít pocit, že v tom nejsem sama. Že je tu po ruce někdo, kdo mi poradí, pomůže v té velké nejistotě. Příbuzní mají přirozeně strach z neznámého. Ujistění, že jim pomůžeme, může tento strach ze smrti a ze ztráty milovaného člověka zmírnit, a také je pro ně velkým přínosem a úlevou.

Jsme rodinám nablízku

Nezapomenu na den, kdy slunce již začalo ohřívat mrazivý vzduch. Byl víkend a moje cesta směřovala právě k onkologicky nemocné pacientce. Její manžel a syn byli oba velmi vděční za to, že jsme jim nablízku a nápomocni v péči o milovanou osobu. Ten den při návštěvě jsme všichni intenzivně vnímali, že se blíží čas

jejího odchodu. Ticho a klid, jaké se rozprostíraly v domě, byly takřka posvátné. Ruce klientky byly schovány v dlaních syna, který ji trpělivě hladil. Její manžel byl velice rád, že jsem u nich doma a není tam sám. Láska k ženě a zároveň strach z toho okamžiku, kdy ztratí drahocennou životní partnerku – dvě tak rozporuplné emoce se v něm praly a on potřeboval jen ujistit, že to vše, co cítí, je naprosto přirozené, že je to v pořádku.

V posledních chvílích i málo znamená hodně

Po určité době jsem se již musela s příbuznými rozloučit a jet k dalšímu klientovi, i když jsem si přála a cítila, že bych tam chtěla zůstat déle. Až odpoledne jsem pochopila proč. Asi kolem patnácté hodiny mi volal vzlykající manžel klientky, že paní právě zemřela. Na mou nabídku, že ihned přijedu, pokud bude chtít, odpověděl, že je tam již jeho rodina, a tak nemusím. Ale velmi se mu ulevilo, když jsem se nabídla, že ještě zavolám k zesnulé klientce lékaře. Stačí někdy tak málo a příbuzní vědí, že v tom nejsou úplně sami a ztraceni. Ta nejistota, ta chvíle, kdy sami netuší, co mají vlastně v daný okamžik dělat díky tolika emocím... Byla to pro mě další vzácná zkušenost. Děkuji za ni.

Olívie Filipi)

redakčně upravila J. Karasová)

(AKTUALITY

Humpolecký Šatník má facebookovou stránku

Humpolec: Co lze právě pořídit v humpoleckém Středisku charitní pomoci, jemuž se přezdívá Šatník, si zájemci nově mohou nejdříve prohlédnout na Facebooku. Jedna ze sedmnácti služeb Oblastní charity Havlíčkův Brod totiž od února na facebookové stránce Šatník Humpolec nabízí levné oblečení i ukázky ručně vyrobených dekorací a dárečků. S blížícími se Velikonočními to jsou jarní dekorace, které budou k dostání i na velikonočních jarmarcích.

Šatník si od svého otevření v ulici Máchova 1607 před dvěma lety získal sympatie veřejnosti. „*Módní kousky na malé i velké k nám nosí lidé, kteří je už neunosí, a přitom chtějí ještě někomu pomoci. Oblečení vypereme, vyžehlíme a roztřídíme. Část věcí připravíme pro členy rodin v těžké životní situaci, kteří jsou našimi klienty, a část prodáváme přímo v Šatníku veřejnosti. Výtěžek putuje na podporu služeb Oblastní charity Havlíčkův Brod,*“ nastínila Lenka Hložková, vedoucí centra, které nabízí také drobné úpravy oblečení. Středisko charitní pomoci při havlíčkobrodské Oblastní charitě finančně podporuje Město Humpolec. Více na www.hb.charita.cz.

Aneta Slavíková)

Velký hrnec na společné vaření udělal radost pod stromčkem i dětem v havlíčkobrodském Charitním domově. Foto: archiv OCH Havlíčkův Brod

Úspěšná kampaň Makro a Coca-Cola pro azylové domy

Praha, Hradec Králové: Loni před svátky uspořádaly Makro a Coca-Cola úspěšnou vánoční dobročinnou akci ve prospěch Charity ČR. Každý zákazník mohl koupit vybraných druhů nápojů přispět na charitní azylové domy pro matky s dětmi ve svém regionu. Díky pomoci zákazníků se tak podařilo shromáždit částku 238 716 Kč. Za tyto peníze Makro pořídilo maminkám s dětmi vybavení, které v azylových domech potřebují. V našich regionech to byly například potřeby do kuchyně a koupelny pro klientky hradeckého Domova pro matky s dětmi, povlečení na pokoje Domu sv. Anny v Náchodě nebo nádobí pro společné vaření maminek a dětí v Charitním domově Havlíčkův Brod. Sváteční chvíle zpříjemnily obyvatelům azylových domů také sladkosti a nápoje od společnosti Coca-Cola. Děkuje všem, kteří pomohli našim maminkám s dětmi v tísní udělat Vánoce o jeden úsměv krásnější.

Jana Karasová)

Plný box vybraného oblečení pro děti, nebo dospělé v humpoleckém Šatníku se vám vyplatí a současně podpoříte charitní služby. Foto: Aneta Slavíková

(KALENDÁŘ BŘEZEN**Žireč****■ 3. 3. od 18 hod.**

Domov sv. Josefa v Žirči
cvičební sál v Domě sv. Damiána
**MaRS – Maraton s Roztroušenou
Sklerózou 2017**

Nabídneme vám kruhový trénink pod vedením rehabilitačních pracovníků. Občerstvení v Kavárně u sv. Damiána. S sebou sportovní oblečení a obuv, ručník, elán a chuť se hýbat.

Dobrovolné vstupné poslouží na dovybavení rehabilitačními pomůckami. Záštitu nad akcí převzal Ing. Jan Jarolím, starosta Dvora Králové nad Labem.

Více na www.domovsvatehojosefa.cz a na facebooku.

Letohrad**■ 16. 3. v 18 hod.**

Orlovna Letohrad Orlice
Pohádka z budíku

Nenechte si ujít divadelní představení Teátru Pavla Šmída o dvou bratřích, kteří se vydali na dobrodružnou cestu za Časem... Vstupné dobrovolné. Pro koledníky a všechny, kdo pomáhají s Tříkrálovou sbírkou vstup zdarma. Pořádá Oblastní charita Ústí nad Orlicí. Více na www.uo.charita.cz.

Oblastní charita Hradec Králové

hledá

- **sociálního pracovníka/ci**
Domova pro matky s dětmi
- **metodika/metodičku**
sociálních služeb
- **pracovníka/ci v sociálních**
službách – pečovatele/ku

Více na www.charitahk.cz.

(Literární setkání a výtvarný workshop pro děti v Ruském středisku vědy a techniky v Praze.
Foto: archiv IC HK

(AKTUALITY**Literární setkání pro děti v Ruském středisku vědy a kultury v Praze**

Praha, Hradec Králové: Integrační centrum pro cizince Hradec Králové prezentovalo své aktivity na literárním setkání pro děti v Ruském středisku vědy a kultury v Praze, které se uskutečnilo v sobotu 28. ledna ve spolupráci s MKI Klíč. Současnou dětskou literaturu nejen pro cizince s novými hrdiny Cákem a Flíčkem zde představila Vladka Dobešová, která vede jazykové kurzy a další vzdělávací i kulturní aktivity pro cizince v hradeckém Integračním centru. Je také autorkou učebnice češtiny pro cizince s názvem „Žijeme v Česku, umíme česky“ i dalších pohádkových knížek pro děti.

„Vážím si lidí, kteří píšou pro děti, protože právě jejich prostřednictvím se mění a vytváří náš budoucí svět,“ řekl zástupce ředitele Ruského střediska vědy a techniky v Praze Oleg Soloduchin v úvodu literárního setkání, na které dorazilo pět desítek chlapců a děvčat. Autorské čtení příběhů Cáka a Flíčka v ruštině i české písničky měly u dětí velký úspěch. Vedle autorky knihy Vladky Dobešové se malým posluchačům představila i její ilustrátorka Vladimíra Vopičková. Děti se zapojily také do interaktivní soutěže a výtvarného workshopu pod vedením lektorek studia LUKA. Současná česká dětská literatura jim zprostředkovala řadu nových poznatků i zážitků.

„Děkuji všem, kteří se na přípravě i průběhu akce podíleli. Setkání s dětmi je pro mě vždy příjemnou událostí. Jsem ráda, že akce naplnila očekávání a byla pro všechny nejen zábavou, ale i obohacením o nové poznatky jak z oblasti jazykové, tak i tvůrčí,“ uvedla autorka. Více také na www.cizincihradec.cz.

Projekt Integrační centrum pro cizince AMIF/10/02 je financován v rámci národního programu Azylového, migračního a integračního fondu.

Nataliya Dotsenko)

Výsledky Tříkrálové sbírky 2017 v královéhradecké diecézi

Název Charity	Počet pokladniček	Výnos
Charita Přelouč	111	227 282 Kč
DCH HK – Nové Město nad Metují*	44	226 945 Kč
Farní charita Chrudim	188	728 689 Kč
Farní charita Dobruška	117	574 498 Kč
Farní charita Dolní Újezd	36	242 830 Kč
Farní charita Dvůr Králové nad Labem	103	292 255 Kč
Farní charita Litomyšl	103	453 107 Kč
Farní charita Náchod	195	868 916 Kč
Farní charita Rychnov nad Kněžnou	131	645 662 Kč
Farní charita Studenec u Horek	38	149 317 Kč
Farní charita Třebechovice pod Orebem	44	189 962 Kč
Oblastní charita Červený Kostelec	227	836 445 Kč
Oblastní charita Havlíčkův Brod	435	2 095 977 Kč
Oblastní charita Hradec Králové	296	989 262 Kč
Oblastní charita Jičín	102	318 688 Kč
Oblastní charita Jilemnice	67	307 634 Kč
Oblastní charita Kutná Hora	162	617 295 Kč
Oblastní charita Nové Hradky u Skutče	232	866 295 Kč
Oblastní charita Pardubice	425	1 009 447 Kč
Oblastní charita Polička	152	711 364 Kč
Oblastní charita Trutnov	58	185 369 Kč
Oblastní charita Ústí nad Orlicí	529	2 495 071 Kč
Koleta celkem	3 795	15 032 310 Kč

Poznámky a vysvětlivky: Uvedené údaje jsou až do úplného zkontrolování dokladů pouze orientační.

*DCH HK = Diecézní katolická charita Hradec Králové (u DCH HK je uveden výtěžek sbírky v Novém Městě nad Metují a okolí).

Více informací o Tříkrálové sbírce 2017 naleznete na stránkách www.hk.caritas.cz a www.trikralovasbirka.cz.

(AKTUALITY)

Lidé opět projevili velkou solidaritu a do Tříkrálové sbírky přispěli rekordních 15 milionů. Děkujeme!

Královéhradecká diecéze: V naší diecézi byli lidé opět štedří a do tříkrálových kasiček věnovali přes 15 milionů korun, což je téměř o 440 tisíc korun více, než v roce 2016. Charity z darovaných peněz podpoří především vlastní služby pro nemocné a potřebné ve svých regionech. Část výtěžku sbírky poputuje na humanitární projekty v zahraničí.

„Děkuji všem dárcům za štedrost i za důvěru. Jsem rád, že lidé stále myslí na ty nejpotřebnější, kterým naše Charity pomáhají. Díky také všem koledníkům, které neodradilo ani letošní mrazivé počasí, aby dům od domu roznášeli tříkrálové požehnání. Velké poděkování patří rovněž všem duchovním, místním organizátorům sbírky, farnostem a dobrovolníkům za pomoc při organizaci sbírky,“ říká RNDr. Jiří Stejskal, ředitel Diecézní katolické charity Hradec Králové.

Výsledky Tříkrálové sbírky v regionech najdete v tabulce vlevo nebo na www.hk.caritas.cz, kde se dozvíte další informace o záměrech a doprovodných akcích. Také celostátní výtěžek sbírky činí rekordních více než 100 milionů korun i s výnosem dárcovských SMS, které zaslali diváci v průběhu Tříkrálového koncertu v Brně odvysílaného Českou televizí. Podrobnosti naleznete na www.trikralovasbirka.cz.

Děkujeme všem dárcům za štedrost a solidaritu!

Jana Karasová)

Hoješín u Seče 2017

NABÍDKA PROGRAMŮ

8. 1., 5. 2., 5. 3. a 2. 4.	Modlitba chval od 15:00
3. 2., 3. 3., 7. 4., 5. 5. a 2. 6.	Pobožnost prvních pátků
13. 1., 13. 2., 13. 3.	Fatimské odpoledne do 17:00
26. 3. téma:	Postní duchovní obnova pro všechny „Poselství Fatimy: pokání a svátost smíření“
31. 3.	Setkání hnutí Modlitby matek od 16:30
Květen – říjen	Možnost poustevničení, ztišení a duchovního načerpání
Červen – září	Nabídka dovolené v klášteře pro rodiny (chata, stanování)
12. 5.–14. 5. téma: vede:	Duchovní setkání pro děvčata 12–17 let „Jsem krásná v Božích očích“ P. Petr Petřivalský OFM Cap., sestry františkánky a psychoterapeutka Maruška
19. 5.–21. 5. téma: vede:	Duchovní setkání manželů s dětmi „Slibuji ... věrnost“ – I. P. Ignác Majvald OFM a PhDr. Vlastimil Sojka
26. 5.–28. 5. téma: vede:	Víkend pro děvčata 7 – 14 let „Panna Maria – maminka i kamarádka“ P. Pavel Rousek a sestry františkánky
1. 6.–4. 6. vede:	Víkend pro nezadané od 28 let Miloš a Eva Jindřichovi
16. 6.–18. 6. téma: vede:	Duchovní obnova o modlitbě „Modli se a pracuj“ P. Mgr. Karel Satoria
30. 6.–2. 7. téma: vede:	Duchovní obnova nejen pro ctitele sv. Františka „Modlitba sv. Františka před křížem“ sestra Ludmila Pospíšilová OSF

2. 7.–6. 7. téma: vede:	Minitábor pro děti 7–12 let „Malý princ“ sestry a tým spolupracovníků
13. 8.–19. 8. vede:	Ignaciánské exercicie otec Vojtěch Suchý SJ
celý podzim	Podzimní víkendy na Hoješíně Pro rodiny i jednotlivce; možnost – sběr podzimních plodů + výlety do okolí
1. 9.–3. 9. téma: vede:	Víkend pro všechny, kdo touží po setkání s Bohem skrze Bibli „Okošťuj Boží slovo“ sestra Maxmiliána Bendová OSF
8. 9.–10. 9. vede:	Víkend pro seniory paní Marie Koutná
8. 9.–10. 9. téma: vedou:	Víkend pro ženy „Přijmi sebe sama“ sestry františkánky
22. 9.–24. 9. téma: vede:	Duchovní setkání pro chlapce 7–14 let „Ve službách Královny růžencové!“ o. biskup Josef Kajnek, trvalý jáhen Petr Trefil a tým
6. 10.–8. 10. vede:	Víkend tatínek s dětmi Společenství „Modlitby otců“ z Havlíčkova Brodu
13. 10.–15. 10. téma: vede:	Duchovní setkání manželů s dětmi „Slibuji ... věrnost“ – II. P. Ignác Majvald OFM a PhDr. Vlastimil Sojka

Po celý rok nabízíme pro farnosti v naší diecézi besedy o zasvěceném životě, svědectví o našem povolání a o životě modlitby, besedy pro ženy a biblické tance.

Bližší informace o akcích najdete na www.hojesin.signal.cz, facebook.com/hojesin nebo u s. Gratie OSF (kontakt: 733 755 824, hojesin.osf@seznam.cz).